

Leto V.
1907.

Štev. 6.
junij.

BOGOLJUB

Tiska „Katoliška tiskarna“ ... ..
Izdaja „Katoliška bukvarna“ v Ljubljani.

Izhaja začetkom vsakega mesca.

Stane za celo leto 1 K 60 vin. ... ..
Za Nemčijo 2 K 8 vin. ... ..
Za Ameriko in za vse ostale kraje pa
2 K 60 vin. ... ..

Spisi, dopisi in darovi se pošiljajo: **Uredništvu „Bogoljuba“ v Zapogah, p. Smlednik, (Kranjsko).**
 Naročnina in inserati pa: **Upravništvu „Bogoljuba“, Ljubljana, Kopitarjeve ulice št. 2.**
 : : : : : Spisi se morajo poslati vsak mesec do 10., dopisi do 15. : : : : :

Vsebina VI. zvezka:

	Stran
V Lurd in Rim! — in še kaj drugega	161
Učenka Jezusovega Srca: blažena Marija Marjeta Alakok . . .	163
Za prvoobhajance	164
Pod Marijinim banderom	167
Ker jo ljubim . . . (Pesem)	170
„Hči brezmadežne“	170
Skrb za mladino	172
Sv. Angela Merici	174
Kdo je kriv?	177
Daniel O'Connell, osvoboditelj Irske — častilec Marijin . . .	177
Odpuščajmo svojim dolžnikom!	178
Ana Rant, vzor priproste služabnice	179
Svetemu Jožefu (Pesem)	181
Župna cerkev sv. Ane v Javoru nad Ljubljano	182
Spomini vojaškega duhovna	183
Cerkveni razgled	185
Iskrice za Marijine otroke	189
Drobtine	190
Odpustki meseca junija	191
V molitev se priporočajo	192
Zahvale za uslišano molitev	192
Darovi	192

Ne kupite nobene ure

dokler niste prejeli mojega velikega cenika

gld. 1.50   gld. 3.50

nikel. Roskopf uro	gl. 1.50
srebrno	3 —
z dvojnimi pokrovom	4 —
z 3 srebr.	5 —
plosk. jeklene ure	3.50
prave Roskopf - patent.	3.50
prave „Omega“	4.50
srebr. oklopne verižice	1 —
14karatne zlate ure	8.50
14karatne zlate verižice	10 —
14karatni zlati prstani	2 —
stenske ure 70 cm	3.50
z bitjem likl zvonu	5 —
z godbo	6 —
s kukavico	2.50
kuhinske ure	2.20
budilke	1.20
budilke ponoči sveteče	1.60
z dvojnimi zvoncem	1.50
budilke z bitjem in zvonjenjem likl zvonu	2.50

Triletno pismeno jamstvo za neprimerno denar nazaj.
 Razpošilja po povzetju urar, zapriseženi sodni centec

Maks Böhmel, Duna, VI., Margarethenstr. 27
 (v lastni hiši). Zahtevajte moj cenik
 z 2000 slikami zastoj in poštnine prosto. 788 62-7

Proč od alkohola!

Ne pijte strupa, marveč čisti

Ceres

jabolčnik

iz finih svežih jabolč. Vživanje tega Ceres-jabolčnika dá čisto glavo, močne živce, zdravo spanje. Tovarna živil **Ceres**, Ustje ob Labi. V Ljubljani pri A. Staculu.

V Lurd in Rim! — in še kaj drugega.

Petdesetletnico lurške božje poti in petdesetletnico mašništva sv. očeta nam prinese prihodnje leto.

Rimski odbor za praznovanje sv. očeta zlate maše je določil sedem stvari, s katerimi naj se ta znameniti dogodek proslavi. Nam gre premišljevanje, kako bomo teh sedem točk pri nas izvršili.

O štirih smo že zadnjič govorili; ostajajo nam še tri: Shod odposlancev mladeniških družb in društev vseh narodov v Rimu meseca septembra 1908; romanja istih družb in društev v času, ko se bo obhajal imenovani shod; zlat kelih, darilo katoliške mladine vseh narodov, ki se bo rabil pri zlati sveti maši.

Meseca septembra prihodnjega leta tedaj bo v Rimu shod odposlancev ali zastopnikov mladeniških družb in društev. To gotovo zato, ker so sv. oče doslej večkrat pokazali posebno skrb in zanimanje za mladino; in pa zato, ker je združevanje mladine samo po sebi največje važnosti.

Pa tudi drugi katoličani bodo v jubilejnem letu — to je od oktobra letošnjega leta do konca septembra prihodnjega leta — v obilnem številu vrelj v Rim. Mi že iz skušnje vemo, kako velik naval in kolika gnječja je ob takih prilikah v Rimu. Vemo tudi, da sv.

oče romarjev v takih časih ne morejo v majhnih skupinah, ampak le v velikih množicah sprejemati. Saj so že tako ti vedni sprejemi sv. očetu velikansko breme. In tako bi mi Slovenci, ki gotovo nismo najzadnji v vdanosti do sv. očeta in sv. Cerkve, najbrž ne mogli biti sprejeti posebe, ampak z drugimi vred. Zato bomo skupno splošno romanje odložili za eno leto pozneje: 1909.

Koj prihodnje leto pa bomo napravili skupno romanje v Lurd in romanje zastopnikov mladeniških družb v Rim.

Tedaj v Lurd in Rim!

I. V Lurd se že napravljamo dolgo časa. Bili so sicer v teku petdesetih let ondi že mnogi posamezni Slovenci in tudi cele večje skupine, toda pravega narodnega romanja slovenskega v Lurd še ni bilo. In vendar izpolnimo — ako poromamo tja — izrečno željo božje Matere same, ki je dejala svoji izvoljenki Bernardki: »Hočem, da se sezida tukaj svetišče, da prihajajo ljudje sem in me tukaj časte«.

Prihodnje leto — 1908 — bo 50 let, kar se je prikazala sveta Devica in kar vrejo ljudje tja. Če kdaj, je sedaj ugoden trenotek tudi za nas, da izpolnimo že davno gojeno željo.

In to bomo tudi storili. Storili v zvezi z brati Hrvati. Ako nas bo dosti, napravimo

vsak svoj vlak, — oba ob enem času, — ako ne, se združimo oboji v en skupen vlak.

Romanje je torej zagotovljeno, ker ni odvisno od števila udeležencev. Kolikorkoli jih že bo, — pojdejo. Ni se torej bati, da bi se namera zopet podrla.

Vršilo se bo romanje kmalu spomladi, najbrž meseca maja, ko še ni velike vročine, na polju pa še ne presilnega dela.

Razume se, da mimogrede gremo tudi v Paray le Monial, kjer se je razodelo Srce Jezusovo blaženi Mariji Marjeti Alakok. Tudi v Švici se mimogrede ustavimo na sloveči božji poti Marija-Einsiedeln.

Cene se bodo pozneje naznanile, ko bodo dogovori s podjetnikom končani. Zaradi ložjega pregleda in uredbe se pa želi in prosi, naj bi se udeležniki pričeli oglašati takoj. Oglasila sprejema upravništvo »Bogoljuba« v Ljubljani.

Prosimo torej, naj se oni, ki so že odločeni iti, koj priglase; oni, ki pa še niso odločeni, naj preišljujejo o tem, in ko so se odločili, naj naznanijo precej.

II. V jeseni — meseca septembra — pa pojde nekaj zastopnikov naših mladeniških organizacij v Rim, kjer bodo zborovali odposlanci vseh narodov. Mladeniška organizacija (Marijine družbe in izobraževalna društva) ni zlepa kje tako izpeljana, kakor pri nas. Zato je pa prav, da se v zboru drugih pokažemo tudi mi.

Seveda bodo mogli to pot narediti le premožnejši mladeniči. Nekaj takih je tudi po naših dužbah in društvih. Do onih tedaj, ki to lahko zmorejo, se obračamo, da naj sprejmejo častno opravilo zastopnikov slovenskih krščanskih mladeničev pred sv. očetom, in naj se odločijo za pot v Rim. In kakor hitro se odločijo za to, naj tudi sporoče, da vemo, na koliko smemo računati. Čim prej, tem bolje! Oglasila sprejema istotako Upravništvo »Bogoljuba« v Ljubljani.

Na noge torej, krščanski mladeniči slovenski, v večno mesto — pred sv. očeta, da

tam izrazite in poklonite vdanost in ljubezen vse slovenske mladine do sv. Cerkve!

Tedaj v Lurd in Rim!

Seveda bo le majhen del naših mladeničev mogel v Rim. Zato bodo pa tisti, ki bodo ostali doma, doma obhajali petdesetletnico lurške božje poti in mašništva sv. očeta. V ta namen bo prihodnje leto velik shod vseh mladeniških Marijinih družb — ne samo zastopnikov družb, ampak vseh udov. Shod bo najbrž v Ljubljani, ki je najbolj središče, kamor vodijo železnice od vseh strani. Na ta shod opozarjamo že zdaj, da fantje že zdaj mislijo na to in hranijo svoje krajcarje v ta namen.

Dekleta bodo imele shode v manjših krogih, ker bi bilo nemogoče vse zbrati na enem kraju.

Rimski odbor za praznovanje zlate maše Pija X. je tudi določil, naj krščanska mladina podari sv. očetu za to slavnostno priliko **zlat kelih**, ki ga bodo rabili sv. oče na dan svoje zlate maše.

K temu daru moramo tudi mi nekoliko prispevati. Ker nas je mnogo, ne bo treba vsakemu posebe veliko žrtvovati. Ako dá vsak ud naših Marijinih družb — mladeniških in deklških — vsaj 20 vinarjev (10 krajcarjev), bo že nekaj. Kdor hoče dati kaj več, mu je prosto.

— Pooblaščen od prem. g. knezoškofa prosimo torej vsa vodstva Marijinih družb naj vse tole svojim udom priobčijo, opozore na shode, poberejo prispevke za darilo sv. očetu ter pošljejo zneske v s a j d o 1. m a j a 1908 Upravništvu »Bogoljuba« v Ljubljani.

Če bomo vse to izpolnili, kar je bilo planano v zadnjih treh številkah našega lista, bomo točno ustregli vsem določilom rimskega odbora za praznovanje papeževe zlate maše in željam sv. očeta samega, pa bomo tudi oba znamenita jubileja prihodnjega leta obhajali častno in koristno, v slavo Mater božji, v čast sv. Cerkvi in v povzdigo verskega življenja.

Učenka Jezusovega Srca: blažena M. M. Alakok.

Poslanec božji.

Samostanska prednica se je, ker si sama ni vedela razložiti Marjetinih prikazni, posvetovala o njih z raznimi v duhovnem življenju skušenimi duhovniki. Pa vsi so bili edini v tej misli: to je prenapetost in domišljija; Marjeta naj te dozdevne prikazni prezira in molitve svoje naj skrajša!

Marjeta je tej sodbi verjela in je sama mislila, da je res v zmoti. — Le kadar jo je moč božje ljubezni vlekla in premagala, takrat je potožila svoje težave Jezusu Kristusu, svojemu božjemu Učeniku, in ga prosila, naj jej kako pomaga. Tedaj je zaslišala njegov glas: Poslal ti bom svojega služabnika; razodeni mu vse skrivnosti svojega srca; on te bo utrdil na pravem potu.

Koncem leta 1674 je bil imenovan za predstojnika jezuitov v Paré (Paray) Pater Klavdij de la Kolombier (Colombiere). Temu so se mnogi čudili, zakaj bil je še mlad mož, toda že sloveč govornik, ki bi bil po človeški sodbi bolj za v kako večje mesto, kjer bi lako s svojo zgovornostjo mnogo koristil. A zdi se, da je bil pri tem nameščenju prst božji vmes. Božja previdnost je odločila tega svetega moža Mariji Marjeti v pomoč pri njenem velikem poslanstvu.

Ko je prvič obiskal samostan, zdelo se je Marjeti, da sliši notranji glas: »Ta je, ki ti ga pošiljam.« Od tistega časa je imela do njega veliko spoštovanje in zaupanje. Kot predstojnik jezuitov je bil izreden spovednik redovnic, in v postnih kvatrih leta 1675 je prvič spovedoval v samostanu. Ko je pri-

šla Marija Marjeta na vrsto pri spovednici, ji je govoril, kakor bi dobro vedel za to, kar se godi v njenem srcu. Ona mu je odkrila ves svoj notranji stan, in on ji je dajal pogum, naj se ničesar ne boji in naj le posluša glas, ki v njej govori; duh, ki jo vodi, je dobri duh, ker je ne odteguje pokorščini.

Marjeti se je olajšalo srce po tem razgovoru in je hodila k njemu vpraševati za svet, kolikorkrat je mogla. In odkar ji je rekel, da se čudi, kako da je Bog izbral za svoje velike namene tako nepopolno bitje, ki mu dela vedne ovire, — ga je še bolj spoštovala.

Povedala mu je, da jo nekaj sili, to kar od božjega Učenika sliši, razodeti nekaterim osebam, svoji prednici in še drugim. — »Storite to mirno,« ji je dejal Pater de la Kolombier, »če je vaša prednica s tem zadovoljna; s svojimi sosestrami ne govorite o tem, toda prednici povejte vse in ž njenim dovoljenjem tudi drugim; zame posebe pa zapišite natanko vse, kar se v vaši duši godi.«

Razvedelo se je kmalu, da je Pater de la Kolombier postal dušni vodnik sestre Marjete Alakok. In ko so izvedeli, kako ravna ž njo, so ga brž obsodili, da se je dal zaslepiti in goljufati. Njegov ugled, ki ga je imel pri svojem prihodu, je vedno bolj pojemal. Toda njega, ki ni iskal veljave pred svetom, to ni čisto nič motilo. Nasprotno pa ga je bilo sram, ko je slišal na drugi strani reči, da je on »poslanec božji« za Marijo Marjeto. In to je Marjetino spoštovanje do njega še bolj povzdignilo.

Med tem pa je božji Učenik svojo učenko dalje pripravljajal za njen veliki poklic, da svetu razodene svojo zaničevano ljubezen. Prikazoval in razodeval se ji je večkrat. Najznamenitejša je bila prikazen dne 19. junija istega leta 1675.

Bilo je v osmini presvetega Rešnjega Telesa, ko je izvoljenka božja klečala pred tabernakelnjom, uživala ondi v veliki meri dokaze ljubezni božje do nje, pa tudi čutila v sebi močno hrepenenje, podati Zveličarju kak dokaz svoje ljubezni. Tedaj ji je rekel:

»Ne moreš mi pokazati svoje ljubezni boljše, kakor če storiš, kar sem že tolikokrat od tebe zahteval.« Pri teh besedah ji je odkril svoje Srce in nadaljeval: »Glej tu Srce, ki je ljudi tako ljubilo, da ni ničesar opustilo, ampak svoje moči popolnoma porabilo, da bi jim kar najživejše dokazalo svojo neizmerno ljubezen. V zahvalo pa sprejemam od večine ljudi le mrzloto in nespoštljivost, zaničevanje in bogoskrunstva v tem zakramentu ljubezni. Kar me pa najbolj boli, je to, da moram to trpeti tudi od oseb, meni posebe posvečenih. Zato želim od tebe, da naj se prvi petek po osmini presv. Reš. Telesa posveti češčenju mojega Srca. Ta dan naj pristopajo k božji mizi in naj zadoščujejo za razžaljenja, ki se prizadevajo mojemu Srcu zlasti takrat, kadar je izpostavljeno javnemu češčenju. Jaz pa ti obljubim, da bo moje Srce obsulo z najbogatejšimi milostmi vse one, ki ga bodo častili in ki bodo skrbeli, da ga bodo častili tudi drugi.«

»Toda, Gospod, na koga se obračaš?« si je drznila Marjeta odgovoriti, »na neznamo bitje, ubogo grešnico, katere nevrednost bo napotu, da se tvoje želje ne bodo mogle izpolniti. Ti poznaš toliko velikodušnih src, katerim lahko daš to naročilo.«

»Ali ne veš, da si volim slabotno stvar zato, da bi osramotil to, kar se ponaša, da kaj je,« odvrne božji Učenik, »da se moja moč razodeva v nizkih in v duhu ubogih, da ne morejo sami sebi nič pripisovati.«

»Tedaj mi pa pokaži pot, kako naj izpeljem to, kar mi ukazuješ,« odgovori pogumno Marjeta.

In on ji reče: »Obrni se na mojega služabnika patra Klavdija, in naroči mu v mojem imenu, naj se vse tori, kar je v njegovi moči, da se mojemu Srcu dá zaželjeno zadoščenje. Obilne neprijetnosti, ki jih bo okusil, ga ne smejo ostrašiti; pa pomisli naj, da kdor sam vase ne zaupa, ampak vse svoje zaupanje vame stavi, — premore vse.

Pater de la Kolombier je izvedel po Mariji Marjeti, kaka naloga mu je izročena. Poznal je predobro svetost te redovnice in pa pota božja, tako da ni kar nič dvomil nad resničnostjo vsega tega, kar mu je bilo povedano. Hvaležno je sprejel sladko breme nase, — in v petek po osmini sv. Rešnjega Telesa, ki je bil tisto leto ravno 21. junija, na dan sv. Alojzija, je posvetil sebe popolnoma in brez pridržka božjemu Srcu Jezusovemu, pripravljen za čast in slavo tega najsvetejšega Srca živeti, delati in umreti.

Za prvoobhajance.

Kdo se ne spominja onega presrečnega dne, ko je prvič pristopil k sv. obhajilu? Gotovo je vsakemu vernemu kristjanu še v sivi starosti v najlepšem spominu. Kako neizmerno so srečni tisti dan otroci, kateri vredno prejmejo Telo Gospodovo, naj nam predočuje sledeča zgodba.

Tisti dan pred prvim svetim obhajilom je bilo. Učiteljica reče mali Ivanka:

»Glej, jutri je najlepši dan v vsem tvojem življenju, ali si že opravila sveto spoved za jutrnji dan?«

»Da,« odgovori Ivanka.

»Ali si zadovoljna?«

»Oh, in kako!«

»In kaj boš povedala jutri Jezusu?«

»Kar mi bo on narekoval, da naj ga prosim.«

»Pomisli malo in ponovi, kaj hočeš govoriti.«

»Tako-le bom rekla: Moj Jezus, obljubim Ti, da bom vedno pridna. Zahvaljujem se Ti za vse dobrote, katere si mi storil. Prosim Te za mater in za brate. Potem bom še dejala, kar mi bo na misel prišlo.«

»In za očeta ne boš nič prosila?«

»Oh, oče so tako hudobni.«

»Vidiš, ravno zato je treba, da zanje prosiš.«

»Pa tako preklinjajo.«

»Glej, ravno zato moraš še bolj za nje prositi.«

»In moj oče še niso bili pri svetem obhajilu!«

»Pa bodo šli.«

»Kedaj? Morda na smrtni postelji.«

»Ne, ne, molimo, da se prej pripravijo, da ne umro nagloma, kajti potem . . .«

»Potem . . . bi šli v pekel.«

»In potem bi jih ne videla celo večnost. Pa danes ne misli na to, zvečer moli eno česčenomarijo, da bo prečista Devica tvojemu očetu sprosila ono tolažbo in veselje, katero boš ti jutri pri prvem svetem obhajilu okusila, ko boš pritisnila Jezusa na svoje srce. Prosi ga, naj gane srce tvojega očeta.«

»Včeraj sem od gospoda kateheta dobila svetinjico Matere božje in mati so jo všili očetu v obleko prav blizu srca. Neki notranji glas mi pravi, da bo Mati božja sprosila očetu spreobrnjenje.«

»Prav gotovo.«

»Tudi jaz mislim tako; toda gospa učiteljica, kedaj naj prosim odpuščanja stariše za vse, s čimer sem jih razžalila?«

»Najboljše bo, če jih prosiš danes, preden greš spat. Prosi jih tudi, da te blagoslovijo. Še nekaj; tukaj ti dam knjigo, kako sta Pavle in Katarinica prejela prvo sveto obhajilo, ki jo beri še danes.«

Ivanka se je vsa srečna poslovila in šla domu. Doma je dejala na mizo knjigo, v kateri je bila povest o Pavlu in Katarinici.

Oče je sedel za mizo in bral neki brezverski časnik. Ivanka ga pozdravi, potem gre k materi. Ko je bil oče sam, odloži časnik in vzame v roko knjižico, katero je Ivanka položila na mizo, namreč povest o prvem svetem obhajilu Pavleka in Katarinice. Tam se je bralo tako-le:

»Tisti večer pred prvim svetim obhajilom sta Pavle in Katarinica opravila sveto spoved. Ko sta prišla domov, je šel Pavel k materi ter ji je podal majhno mošnjico z denarjem, katerega si je bil že od precej časa prihranil. »Mati,« je dejal, »sosedov Tonček bo šel tudi jutri k prvemu svetemu obhajilu, pa nima lepega, čednega oblačila; morda bo tega denarja zadosti za lepo novo obleko ubogemu siromaku.« Mislite si veliko veselje, katero je Pavlova mati občutila pri teh besedah! Solze so ji prišle v oči. Objela je svoje dete, vzela prihranjeni denar ter storila z njim, kakor jo je deček prosil. Komaj pa je Katarinica zvedela, kaj je storil bratec, je hitela tudi ona po svojo mošnjico z denarjem ter jo nesla materi, rekši, da bi tudi ona rada kako revno deklico oblekla z novim oblačilom. Tudi njej je mati ustregla. Tisti večer vam je bilo veselje v hiši! Brat in sestra sta govorila med seboj: »Oh, kako bo jutri lepo!« Predno sta šla spat, sta molila mnogo več, kakor navadno. Po dokončanih molitvicah se je Katarinica komaj dvignila, kot da bi ne mogla končati. Drugo jutro sta Pavlek in Katarinica svoje stariše prosila še blagoslova. Oče in mati sta ju veselo objela, se jima priporočila, naj molita tudi za nju, ko bodeta prvokrat prejela Jezusa v svoje srce. Nato sta oče in mati spremila svoja otroka v cerkev. Z veliko pobožnostjo in zbranim duhom so bili vsi pri sveti maši. Ko je prišel trenotek sv. obhajila, je Pavlek z drugimi tovariši vstal ter se bližal obhajilni mizi. Ponižno je povsili oči proti tloraju ter lepo sklenil svoje ročice; iz vsega njegovega vedenja se je videla živa vera, zaupanje in ljubezen. Ko je prišel duhovnik do njega,

je lepo vzdignil svojo glavo, prejel sveto hostijo, pobesil ponižno in pobožno svojo glavo ter šel zopet na svoj prejšnji prostor in dolgo časa nepremično klečal. Kaj se je med tem v njegovi duši godilo, ve le Bog sam . .

Tudi Katarinica se je ravno tako lepo vedla. Po povzdigovanju je zaprla molitveno knjižico in začela s srcem moliti. Zrla je na oltar z ljubeznjivimi očesci, kakor bi hotela reči Jezusu: O moj Jezus, pridi vendar enkrat k meni! Ko se je bližala oltarju, so ji bila lica vsa rdeča, in ko je povzdignila glavo, da bi prejela sveto hostijo, so se ji lesketale solze v očeh.

Ko je bilo vse končano, so šli skupaj proti domu. Pavlek in Katarinica sta bila mirna in vesela, kakor dva angelčka. Po dnevu sta večkrat prosila stariše, naj ju ne peljejo na sprehod, ampak v cerkev. Mati je ustregla njiju željam in tako sta ves dan prvega svetega obhajila lepo in pobožno preživela. Taka je bila tolažba in radost, katero sta Pavle in Katarinica okusila na dan prvega svetega obhajila. Naslednje dni sta bila vedno pridna in poslušna ter mirna, starišem v radost in veselje.

Ko je Ivankin oče prečital to ginljivo povest, je čutil v srcu neko čudno ginjenost. »Ivanka!« je zaklical. Hitro se mu je oglasila in prihitela na prag v beli obleki. Proti očetu obrnjena pravi z zardelim licem:

»Oče, tukaj sem!«

Z zadovoljnostjo se je oče nanjo ozrl. Vesel je bil, da ima tako lepo hčerko.

»Jutri torej,« ji reče, »boš šla k prvemu sv. obhailu?«

»Da, in ko bi vedeli, kako se veselim! Ne morem vam povedati. Rada bi videla, da bi tudi vi nekoliko tega veselja občutili.«

»Pa zakaj si tako vesela?«

»Ne vem vam pravzaprav povedati; a mislim, da je temu vzrok milost božja, ki je v meni, kakor sem se v šoli učila.«

»In kaj si še drugega slišala v šoli?«

»Toliko lepega! Mislila sem si pri tem: ne vem, zakaj mi oče o tem nikoli nič ne povedo. Povejte mi, ali nič ne veste o ljubelem Jezusu in o Materi božji? Ali ne veste, koliko je storil Jezus za nas, ko je na križu umrl? Oh, kako dobro nam on hoče! Vso svojo sv. rešnjo kri je za nas pretil, da bi nas odrešil in nam odprl sv. raj.«

»In kaj ti je še povedala gospa učiteljica?«

»Da ima usmiljenje z grešniki, ako se kesajo svojih grehov ter se povrnejo k njemu; on noče smrti grešnikov, ampak da se spokore in žive!«

Med tem je prišla tudi mati zraven. Ivanka se vrže na kolena pred stariše in ihti: »Oče in mati, prosim vaju za odpuščanje za vse, s čimer sem vas kdaj razžalila, od sedaj obljubim, da bom bolj pridna.«

To vam je bil ginljiv in lep prizor za dobre stariše! Oče, ki se je do tedaj komaj premagoval, je začel ginjenosti jokati. Ravno tako tudi mati. »Ti moraš meni odpustiti,« reče oče! »Kaj naj ti dam jutri za darilo?«

»Oj, nekaj prav lepega,« reče hčerka, »ustrezite moji želji; kaj ne da boste?«

»Da, gotovo hočem, če bom le mogel.«

»Slišite, kaj bi rada?« Pri teh besedah se oklene svojega očeta in mu ljubeznivo nekaj na uho zašepeta. Oče je bil nekoliko začuden nad tem, kar mu je hčerka govorila.

»Naj bo, obljubim ti,« je dejal.

Česa pa ga je prosila Ivanka? Prosila je očeta, naj prejme s svojo hčerko Jezusa pri sv. obhajilu, in tako je tudi bilo. Drugo jutro sta šla oče in hčerka prvič k svetemu obhajilu . . .

Glejte, otroci in tudi vi stariši, koliko veselja in radosti donaša vreden sad prvega sv. obhajila. Prejmite tudi vi s svojimi otroci na dan prvega sv. obhajila Jezusa v presvetem Rešnjem Telesu, da se udeležite vsaj nekoliko tega veselja, ki ga takrat nedolžni otroci občutijo! Stanislava.

Pod Marijinim banderom.

Kako koristijo družbe članom.

I. V posebnem varstvu Marijinem.

Visok cerkveni knez na Francoskem je bil ponosnejši na to, da je kongreganist (Marijin družabnik), kakor na svojo škofovsko mitro. Rekel je: »Z škofovskimi častmi so združene le skrbi in težave, v družbi je zagotovljen le blagoslov in varstvo«.

Dà! Blagoslov in varstvo, to je ona velika sreča, ki je družabnik nikoli ne more zadosti visoko ceniti in za katero nikoli ne more biti zadosti hvaležen. Tako visoka in mogočna, obenem pa tudi tako po materinsko ljubeznjiva varhinja in gospa blagoslavlja vedno in varuje prav posebno svoje dobre otroke.

Ko je enkrat božja Mati sprejela posvečenje, s katerim se ji je družabnik popolnoma posvetil in daroval, tedaj ne pozna njena skrb in ljubezen mej.

Marija je dobra Mati vseh ljudi, ki jih ljubi, skrbi zanje, uslišuje njihove prošnje, jih varuje vsega zla na duši in na telesu. Ali pa se ne bo še veliko bolj gotovo in še z večjim veseljem ozirala na molitve, češčenje in prošnje, s katerimi jo časte, prosijo in se ji priporočajo njej najljubše osebe, njeni posebni služabniki, ki so se slovesno zavezali Marijo prav posebno častiti in razširjati njeno čast in slavo?

Marija dobro pozna in razume, kakšne dolžnosti ima do onih, ki so jo izvolili za svojo gospo, varihinjo in mater.

Kot gospa jih sprejme v stalno svojo službo, kot varihinja jim bo stala na strani

pri vseh njihovih delih ter jih varovala, kot mati pa jih bo vzgajala v dobre otroke.

Kot gospa vodi skozi življenje, po boju in smrti v večno slavo; kot varihinja jim pomaga v vseh nevarnostih, kot mati pa jih objemlje z ono čudovito močno ljubeznijo, ki je za kongreganista poročstvo najbogatejših milosti in končne stanovitosti.

Ali ni torej srečno imenovati to ljudstvo Marijinih služabnikov, varovancev, otrok?

Kot gospa je Marija kongreganistom krona in dika njihovega življenja, vzor njihovega teženja. Kot varihinja kliče Marija kongreganistom v vseh nevarnostih življenja: »Kdor mene najde, najde življenje«. Kot mati deli z radodarnimi rokami božje darove, milost za milostjo.

Največja sreča družbe je — Marija.

Ginljivo in vspodbudljivo je brati v pisnih in poročilih kongreganistov, kjer se v različnih spremembah javlja vsesplošno prepričanje, da se imajo Kraljici družbe zahvaliti za moč in srečo v družbi.

V letnem poročilu akademiške Marijine kongregacije v Freiburgu za l. 1903 piše neki gospod iz Švice:

»Kako velike so nevarnosti za mladega moža, ki stopi v svet, v boj za življenje! Kako velika nevarnost, da ga tok splošnega vsakdanjega življenja ne odnese in ga ne potopi v valovih »modernega naziranja«, ki hoče vse preupiti! Kako dobrodejna je brvica Marijina, ki jo postavi za blagor svojih otrok skrbeča kongregacija. Hvala ji! Zahvala vsem, ki so zaslužni za prospeli kongregacije.« —

Iz tega se dá razložiti ljubezen do dobre družbe, če dobri družabniki večkrat zatrjujejo: »Eden najlepših dni v življenju je bil dan sprejema v Marijino družbo«. Zaradi tega pa dobri družabniki ne pozabijo na družbo, ako tudi v tujini, daleč od družbe bivajo.

Neka strežnica — hči Marijina — piše iz daljnega svetovnega mesta na svojo družbo takole: »Koliko tolažbe občutim v tem daljnem mestu Parizu, ko se spomnim, da sem Marijin otrok! Mati božja me je varovala dosedaj in upam, da me tudi sedaj ne bo zapustila«.

Izkušen voditelj Marijine družbe piše iz svoje lastne izkušnje: »Mati božja obsipa družbo z vsemi milostmi in nebeškimi darovi. Kdo more prešteti one Marijine otroke, katere je Marija varovala in čudovito rešila? Kdo more prešteti, koliko se jih je po družbah spreobrnilo, koliko nagloma spreobrnilo mišljenje? In to ne samo pri priprostitih ljudih, ampak posebno iz najvišjih stanov, pri najučenejših možeh.«

Naj povem k tem besedam en vzgled.

Kongreganist J. je po dovršeni gimnaziji šel na visoko šolo (vseučilišče) študirat za zdravnika. Tu pa ni porabil časa za učenje, ampak lenaril je in zašel v mnoge hude grehe. Pozno v noč se je nekoč vrnil s plesišča na svoje stanovanje. Nadlegujejo ga težke misli. Ne more zaspati, — čuti se neizrečeno nesrečnega.

Kar naenkrat mu misli uidejo nazaj v preteklost, spomni se, da je otrok Marijin. Živo mu stopi pred oči oni slovesni trenotek, ko je bil v Mehrerau ob bodenskem jezeru sprejet med Marijine sinove. V duhu vidi in sliši sebe, kako obljubuje Mariji: »Danes Te (Marija) izvolim za svojo gospo, zavetnico in mater. Trdno sklenem, Tebi zvesto služiti . . .« Kako srečen takrat, in sedaj tako nesrečen. Kje je vzrok te moje nesreče? Misli, misli dalje časa. Spozna vzrok svoje nesreče. Hitro je storjen sklep. Po zgledn izgubljenega sina sklene iti nazaj k

svoji Materi, prositi odpuščanja in se poboljšati. Postal je eden najzgodnejših Marijinih sinov, kasneje je stopil celo v red in l. 1891 je kot redovnik umrl prav ganljivo-lepe smrti. —

Dá, to nam skušnja spričuje, da družabniki lahko in srečno umrjejo. Ali ni to za vsakega človeka največ vredno, da srečno umrje? Tudi življenje v družbi zahteva mnogo žrtev, mnogo potrpežljivosti, mnogo trpljenja, toda pride ura, ko je vse bogato plačano, ura namreč ko pokliče Devica Marija svojega otroka k svojemu najbližjemu častnemu spremstvu.

L. 1883 je ležal smrtno nevarno bolan pri usmiljenih sestrah v Pencingu mlad mož, Henrik Hlinka. Kot revno siroto so otroka sprejeli v zavod, kjer je postal dober kongreganist. — Sedaj je ležal na mrtvaški postelji. Na praznik Marijinega imena prosi Hlinka za družbeno svetinjo. Ko mu jo izroče, jo poljubi, sklene roke in glasno moli: »O ljuba Mati božja, vzemi me še danes na svoj god k sebi!« — Ob 2. uri popoldne je bila njegova duša že pri Mariji. Usmiljena sestra, ki mu je stregla, je pravila, da še nikoli ni videla človeka tako lepo umirati.

Še en zgled.

Leta 1883. se je posrečilo gorečemu družabniku Maksu Š. pridobiti novega člana za družbo. Pri sprejemu se je veselja jokal. Rekel mu je: »Upam, da ostaneš stanoviten. Boš videl, da se srečno umrje v družbi«.

Trinajst let kasneje je umrl brez težkega smrtnega boja, mirno, zaupno se ozirajoč v podobo Brezmadežne. Tako umirajo otroci Marijini!

Ali ni vredno vpisati se v Marijino družbo in živeti kot dober otrok Marijin že samo zaradi tega, da enkrat srečno umrjemo?

Če si zdaj Marijin, ostaneš tudi ob smrtni uri otrok Marijin — in to je tvoja največja sreča, ki ti jo dá Marijina družba.

Prvo sv. obhajilo.

Ker jo ljubim . . .

Ker Marijo vneto ljubim,
draga mi je nje svetinja,
saj prisege najsvetejše
me pogled na njo spominja.

Ker Marijo srčno ljubim,
mi je nje podoba draga,
saj na nji ugledam mater,
ki je najbolj mila, blaga.

Ker Marijo vroče ljubim,
vsaka misel nje le išče,
in od dela srce moje
k nji uhaja mi v svetišče.

Ker Marijo vneto ljubim,
srečna v njeni sem bližini,
tam porajajo se meni
najprijetnejši spomini.

Ker Marijo srčno ljubim,
rada zanjo venec spletam,
pred oltar jih njen pokladam
in zvestobo ji obetam.

Ker Marijo vroče ljubim,
rada pesmice ji pojem.
Kako skrita bi ostala
vsa ljubezen v srcu mojem?

Ker Marijo vneto ljubim,
nji povem skrivnosti svoje,
nji odprto je svetišče
zvesto vdane duše moje.

Ker Marijo srčno ljubim,
duh vzhiteva mi v višave,
solncu, zvezdicam naročam
zanjo vdanostne pozdrave.

Ker Marijo vroče ljubim,
hrepenim po hipu srečnem,
ko jo prvokrat zagledam
v blaženem veselju večnem.

S. E.

„Hči brezmadežne“.

Dekliške šmarnice.

Nabral Francišek Bleiweis.

Tako je naslov novi knjigi za dekliške Marijine družbe, ki je ravnokar izšla v Ljubljani. Cena ji je v navadni vezavi 2 K, z zlato obrezo 3 krone. Obsega enointrideset beril ali premišljevanj, na koncu ima drobni molitvenik. Berila — to se mora priznati — so prav lepa in primerna za naše Marijine družabnice. Mi knjižico gorko priporočamo. Namesto dolgega priporočanja pa hočemo danes in prihodnjič ponatisniti dvoje premišljevanj iz nje. Iz tega boste najbolj spoznali, da knjiga obsega res lepe nauke v prijetni besedi.

11. Nedelje in prazniki.

1. Pri vsaki sveti maši se ponavlja sveta daritev, ki se je izvršila na križu. Če bi ne bil Jezus sveta že odrešil, bi ga lahko rešila vsaka sveta maša. Kar je na križu zaslužil Zveličar, to nam naklanja po sveti maši.

Zato boš rada hodila k njej, saj je ena sama po besedah sv. Leonarda več vredna, kakor vsi zakladi celega sveta. Boš pa tudi spoštljivo in spodobno pri njej, kakor sta bila Marija in sv. Janez polna svetega spoštovanja takrat, ko se je prav isti Jezus daroval krvavo na križu. Prizadevaj si posebno, da boš pobožno zbranega duha pri presveti daritvi. Kolikor prisrčneje boš molila, toliko več miloti boš prejela. To tem laže, ker je tvoja molitev združena s Kristusovo in tako rekoč posvečena s presveto krvjo.

2. Božjo besedo hodi rada poslušat. Res lahko tudi sama kaj lepega bereš; pa živa beseda sega globokejše v srce. In Jezus sam je tako odredil, da se živa beseda oznanja in posluša. Ni rekel: »Pišite,« marveč: »Pojdite in oznanjujte!« Če je pa enim ukazal oznanjevati, je že s tem ukazal drugim po-

slušati. Sveti Pavel pravi: »Vera pride od poslušanja.« Da boš torej globoko verna, rada poslušaj cerkvene govore. Pa že pred govorom se lepo zberi, naprosi Svetega Duha, da ti srce stori prav pripravno za sprejem božjih naukov. Poslušaj spoštljivo in pazno, kakor bi ti govoril sam Bog. Obračaj nase, ne na druge, ter uredi svoje življenje po tem, kar si slišala. Potem se boš štela med tiste, o katerih Gospod pravi, da ohranijo besedo božjo v dobrem in čistem srcu ter prineso sad v potrpežljivosti.

3. Vem, da k popoldanski službi božji rada hodiš. Pa če ti opravila dopuščajo, boš še kaj več trenutkov nedeljskega popoldneva darovala Jezusu v tabernaklju. To bo Mariji posebno všeč. Marijina naloga je, da nas pripelje k Jezusu; k Jezusu nas je pa pripeljala, če nas ima pred tabernakljem. Tu najdemo najlepšo družčino — tu klečimo v angelskih vrstah. Koliko deklet zahaja popoldne ob nedeljah in praznikih v nevarne družčine. Ti pa pojdi rajši v družbo angelov in z njimi skupno moli svojega Boga in v njem najboljšega prijatelja. Tega ljubi, ker le ta edini ti more srce osrečiti in zadovoljiti. Temu potoži, kakšne skušnjave in nevarnosti ti prete, v kakih stiskah in potrebah si. Tu dobiš sveta in moči. Marsikatera duša je pred tabernakljem že naprej okusila, kako sladko bo nebeško veselje.

Če se v tvojem kraju skupno časti sveto Rešnje Telo, glej, da boš najbolj goreča obiskovavka skupne ure. Če še nimate skupnega česčenja, nagovori tovarišice, da ga začnete. Če ne znate same, naprosite svojega duhovnika za pouk. Bukve »Večna molitev« so ti gotovo znane! Kako bo presveto Srce v tabernaklju veselo, če mu dovajaš vedno več častivk. Kako bo njegova presveta roka iz tabernaklja rada blagoslavljala taka dekleta, ki prežive nedeljske ure mladostnega življenja pred tabernakljem.

Bratovščina svetega Rešnjega Telesa ima že veliko udov, ki vsak mesec po eno uro premolijo pred tabernakljem. Morda ti še nisi v tej prelepi bratovščini?

4. Pridna dekleta porablajo proste nedeljske ure še za premišljevanje, pobožno branje, križev pot, obiskanje bolnic. Včasih se jih zbere več skup ter gredo pevaje do kake bližnje Marijine cerkve ali kapelice, izmolijo rožni venec, zapoje lavretanske litanije in pa še kako Marijino. Potem se pa vesele vrnejo k materam. Dekleta, ki takole ravnajo, so veselje svojim starišem, veselje nebeške Materi, veselje Ženinu v tabernaklju, pa tudi veselje človeškim ženinom, ki imajo čast, da peljejo k poročnim oltarjem čiste in nepokvarjene neveste. Pa tudi same s seboj so zadovoljne, ker jih ne peče vest.

5. Delo je drugekrati častno in zaslužno; ob nedeljah opravljati hlapčevska dela brez sile in postavnega dovoljenja, je pa greh. Plesne in druge hrupne veselice pa nikoli niso hvale vredne. Koliko manj ob nedeljah!

6. Na večje praznike se pripravi z devet- ali vsaj s tridnevnicco. Te dni kaj določenega moli, si kaj pritrčaj ali po en sestavek iz tele knjige preberi. Najlepša devetdnevnicca pa bo, če se v njej posebno zelo vojskuješ zoper svojo poglavitno napako. Na lepše praznike prejmi svete zakramente. Tako praznovanje največ koristi. — Kadar je kak Gospodov praznik, misli, kako je bil Jezus tebi dober; skleni mu vračati ljubezen z ljubeznijo. — Ko pride kak god ljube tvoje nebeške Matere, premišljuj njene lepe lastnosti, skleni, da jo boš bolj posnemala, prosi jo, da bi jo mogla tudi vedno bolj častiti in ljubiti. — Ob svetniških praznikih pa prav zaupno prosi, naj ti izvoljenci božji pomagajo, da boš pač tudi ti sveto živela. Saj veš v nebesa ne more nič nesvetega. In sveta še nisi veliko. Rada se priporočuj svetemu Jožefu, svoji krstni patroni, svetemu Alojziju in sveti Neži.

Praznik angelov varuhov ti mora biti posebno drag. Nebeškega svojega spremljevalca moraš imeti v visoki časti; tega moraš zelo ljubiti. Rada moli k angelom varuhom tistih ljudi, ki so ti blizu. Posebno, če poznaš kakega narobe-prijatelja, kakega priliznjenega zapeljivca, potem zelo moli k

njegovemu angelu varihu. Če je nesreča v tvoji hiši, priporoči jo hišnim varihom. Neki učen gospod je pred kratkim pravil, da je bil postavljen čez veliko hišo samih višjih šolarjev. Pa ga kar niso marali in mu nič zapupali. Priporočil se je pa angelom varihom vseh tistih mladeničev. in vse se je prav lepo zasukalo.

Ne samo vernih duš dan, tudi vsak ponedeljek je odločen, da pomagamo trpečim v vicah. Le rada Bogu zanje daruj molitev, delo, trpljenje. Če boš usmiljena z njimi, se bodo nad teboj dopolnile besede Gospodove: »Blagor usmiljenim, ker bodo dosegli usmiljenje«.

Posebej te moram še spomniti praznika presvetega Srca. Ker je to praznik ljubezni, ga res obhajaj s srcem polnim ljubezni! Namesto, da bi tu več pisal o presvetem Srcu, ti rajši kar povem, da so ljubljanski škof izdali krasen »molitvenik presvetega Srca Jezusovega«. Če ga nimaš, si ga preskrbi! Ne bo ti žal; zakaj, če ga boš dobro prebrala, boš postala prijateljica tistega Srca, ki te bo enkrat sodilo, in ti ne bo takrat treba trepetati.

Kako praznuješ? Hodiš rada v cerkev? Kako porabiš prosti nedeljski čas? Mar zahajaš v nevarne družčine in na neprimerne veselice?

Grofica Ferijska je tako rada hodila pred tabernakelj, kakor radi se zatekajo reveži k bogatinom, žejni k studentu, bolniki k zdravniku in otroci k očetu. — Leta 1895 je umirajoči družbenik Janez Koler rekel drugemu članu Mariijne družbe tole: »Kako vesel, srečen in zadovoljen sem zdaj, ker sem si svest, da sem nekaj zbral za nebesa. Nebes se tako veselim, da bi za nobeno ceno ne dovolil, da bi mi kdo bližnjo smrt zabranil«. Kje je pa zbiral zakladov za nebesa? Pred tabernakljem! Cele ure je tu z največjim veseljem preklečal, to pa posebno nedeljske večere. Vstajal je ob štirih, da je mogel biti tudi ob delavnikih pri sveti maši. Pri svetem obhajilu je bil vsako nedeljo in praznik. — Kongreganist Martin Haminger († 1906) je bil četovodja pri vojakih in kot tak se je na biciklu vsako jutro ob petih pripeljal k sveti maši v Sarajevo. — Svetniki Peter Alkantarski, Ignacij Lojolanski in Leonard Porto-Mavriški so se tako solzili pri nekrvavi daritvi, kakor če bi stali pod križem, na katerem se je Kristus krvavo daroval. — Sveti Berhmans je tako pobožno in zbrano gledal na oltar med sveto mašo, da je njegov zgled navzočim več koristil, kakor marsikatera pridiga. — Hči Marijina, posvečuj praznike, da bodo tebe prazniki posvetili.

Skrb za mladino.

Pastirski list trž.-kopskega škofa o krščanski vzgoji mladine. (Dalje.)

Naši odnošaji pa zahtevajo, da se vzgoja ne omeja samo na ožji krog družine. Otrok se mora v času, ko je še zelo potreben vzgoje, tudi drugim izročati v skrb, to je: pošiljati se mora v različne šole. — O da

bi katoliške družine zlasti na to pazile, da mora biti šolski pouk vedno v soglasju z verskim prepričanjem. Da bi z vso odločnostjo katoličani zahtevali, da se verski čut ne sme oškodovati po posvetnih vedah.

Mi nikakor ne zahtevamo, da naj se zanemarja katera koli stroka pri vedah; to pa zahtevamo, da šolski pouk ne sme dajati povoda, da bi se učenec izneveril svojemu verskemu prepričanju. Edinost mora vladati tudi pri šolski vzgoji, in nikdar se ne sme dopustiti, da se v nevarnost postavlja versko-nravna vzgoja po napadih na veronauk. Dobro razumite to, predragi verniki: Cela ljudska šola ima po postavi dolžnost otroke uravno-versko vzgajati, ne pa samo veroučitelj. Zato mora vsaka učna oseba ozirati se na ta namen nravno-verske vzgoje in ne sme tega namena ne z besedo ne z zgledom preprečiti. V to so obvezane po svoji vesti učne osebe, in na to vestno dolžnost jih moram jaz kot višji pastir in škof, ki so mu tudi duše učnih oseb poverjene, z vso resnobo in očetovsko ljubeznijo opozarjati. — Ta moj opomin je tem potrebnejši, ker uprav sedaj sovražniki krščanskega sveta in odposlanci framazonske zveze napenjajo vse sile, da bi izključili iz šole poučevanje veronauka in verske vaje in v to svrhu tudi takozvane socialiste zase izkoriščajo. Oni, da hočejo šolo narediti svobodno, tako govore. Otroci naj nič več v šoli ne slišijo o Bogu, vsemogočnemu Stvarniku, o Jezusu Kristusu, edinorojenem sinu božjem in Gospodu našem, o njegovem vzglednem življenju, o njegovem trpljenju in smrti, vstajenju in vnebohodu. Nič več naj ne slišijo o naukih Jezusa Kristusa, ki je najvišja resnica in modrost, katerega naukom so nasledovali milijoni ljudi in še nasledujejo, in ti nauki so največja tolažba v življenju in edina tolažba ob smrti uri. Da, o božji Zveličar, ki si bil v tempelju sredi učencikov, jih poslušal in popraševal, tako, da so se vsi, ki so te slišali, čudili tvoji modrosti in tvojim odgovorom (Luk. II), Ti naj se več ne imenuješ v svobodni šoli! Naj se več ne govori o Tvoji presveti Materi Mariji, o Tvojem svetem redniku Jožefu, o Tvojih apostolih in o poslanstvu, ki si ga jim Ti dal in ki živi dalje v Cerkvi do konca časov. O sv. angelih varlih, ki si jim Ti zapovedal, da naj nas varujejo na vseh naših potih (Luk. IV, 10.), naj

otroci nič več ne izvedo; njihovo telesno oko naj ne sme več v šoli gledati Tvojega sv. križa in njihovo duševno oko naj se obrača le po zemeljskih, minljivih in mnogokrat goljufivih dobrotah.

Na to nevarnost vas je pred kratkim opozoril skupni pastirski list avstrijskih škofov.

Jaz pa moram zopet o tem govoriti, ker je v teh težnjah največja nevarnost za vzgojo krščanske mladine in ker hočejo tudi v naših škofijah izvesti načrt za takozvano svobodno šolo. To ni kakšna navidezna nevarnost, kakor bi vam radi natvezili sovražniki krščanske vzgoje. Drevo katoliške Cerkve hočejo zadeti v korenino in pokončati hočejo krščansko družino po brezverski vzgoji otrok. Meni veljajo tukaj besede Gospodove: »Ne jenjaj klicati, kakor trobenta povzdigni svoj glas!« (Iz. 58, 1.) Zato prosim in opominjam zlasti tiste može, ki se po svojem stanu pečajo s šolskimi zadevami, da so si vedno svesti velike odgovornosti, ki so jo dolžni katoliškim družinam in svoji lastni vesti. Ponavljam tukaj, kar sem o neki drugi priložnosti rekel, da se ne dá spraviti v soglasje s katoliško vestjo in značajnostjo, da mož, ki je ob nastopu svoje službe v imenu Boga vsemogočnega prisegel službeno zvestobo, v tej svoji službi sodeluje in pomaga zatirati ime božje in vero ter tako množiti število onih ljudij, ki so z vero vred vrgli od sebe proč tudi strah božji in ljubezen do bližnjega. Tudi na državnem redu bi se hudo maščevalo, ako bi prodrli ti naklepi frama-sonstva. Večni sodnik pa, v katerega imenu ste prisegli, on bo tudi vaš sodnik. Iz vaših rok bo tirjal duše onih otrok, ki ste jim uropali najboljšo tolažbo, sveto vero. V tem slučaju veljajo tudi besede večne Resnice: »Kdor katerega teh malih, ki v mene verujejo, pohujša, bilo bi mu boljše, da se mu obesi krog vratu mlinski kamen in se potopi v globočino morja«. (Mat. 17. 6.)

Zato čuvajte, preljubi v Gospodu, da vam ne vseje sovražnik plevela med pšenico. Učite se od sovražnikov neprestano delati, in navidezni neuspeh vas ne sme zadr-

žati, da nadaljujete skupno delo za obrambo. Obramba se mora ravnati po napadih. Ako ustanovljajo nasprotniki krščanske vzgoje svoja društva, stavite tudi vi njim nasproti svoja društva. Ako se oni poslužijo tiska, tem več se morate tudi vi poslužiti tiska, da zanesete med uboge zapeljance svitlobo. Ako oni žrtvujejo čas in denar, toliko več storite tudi vi, preljubi v Gospodu, posebno oni izmed vas, ki ste od Boga sprejeli več časnega imetja. Darovi, ki jih prinašamo za katoliško stvar, prinesejo neminljivo plačilo; nikar ne dajte se odvracati od strahu pred ljudmi.

Nikdar ne izgubite zaupanja v Boga. V tem zaupanju je že moč za delo. V zaupanju na Boga izvrševali bomo junaška dela, in on bo pokončal naše sovražnike. (Pr. 107, 14.)

Naj velja tudi za nas, kar beremo tako tolažilnega v knjigi Ezdrovi: »Ob času svoje bridkosti so klicali k Tebi, o Gospod, in Ti si jih uslišal v nebesih in po svojem velikem usmiljenju poslal si jim rešitelja«. (II. Ezdr. 9, 27.) Orožje molitve lahko rabi vsakdo, ki ima kaj dobre volje, zlasti oni, ki ne morejo vedno javno delovati, da vsaj tako, kolikor je v njihovej moči, pripomorejo za javni blagor, posebno žene in matere. Iz molitve bodo zajemale moč in pogum, da pripravijo svoje može, brate in sinove, da se z vso močjo zavzamejo za versko-nravno vzgojo mladine. Da, molite, da se najdejo mej posvetnimi ljudmi možje, pravi in neustrašeni, ki naj visoko drže in branijo zastavo krščanstva in sami izvolite si te rešitelje.

(Konec prih.)

Sv. Angela Merici.

(Ob stoletnici proglašenja za svetnico.)

Uršulinski red se letos pripravlja, da kolikor mogoče slovesno obhaja god svoje duhovne matere, ustanoviteljice tega reda, sv. Angele, ker bode 31. maja preteklo 100 let, odkar jo je papež Pij VII. proglasil za svetnico.

Gotovo mnogim ustrežemo, ako v kratkih potezah narišemo življenje in delovanje te svetnice.

Angela je bila kot hči pobožnih in plemenitih starišev rojena 21. marca leta 1474. v Desenzanu, malem mestu ob južnozahodni obali, vsled krasnega spreminjevanja barv in azurnomodre vode znanega Gardskega jezera. Še danes stoji priprosta enonadstropna hiša z ognjiščem, kjer je preživela prva leta. Tudi stoji v rojstnem mestu uršulinski samostan.

Duša Angele je bila lepa. Že v mladosti je rada poslušala pripovedovati o božji ljubezni. Rada je molila ter se še mlada pokorila. Tudi njeno telo je bilo lepo. Povzdigovali so njeno lepoto dolgi, rumenkasti lasje.

Ker je spoznala, da je telesna lepota zanjo nevarna, si je pobarvala lase in se strogo postila.

Zgodaj ji umro skrbni stariši. Za 15 let staro Angelo nastopijo bridke ure. Ostala je sama z eno mlajšo sestro. Siroti sta dobili zavetje pri pobožnem stricu v mestecu Salo. Tu sta živeli v tih samoti, molili in delali. Toda milost uožja ju je nagibala, da sta zahrepeneli po višji popolnosti. Sklenili sta, umakniti se v kakšno skrivno votlino ter živeti kakor stari puščavniki.

Angela in njena sestra sta tudi izvršili svoj sklep in se umaknili v neko votlino. Kmalu ju dobi stric. Vrniti sta se morali. — V taki medsebojni ljubezni sta živeli, da so ju splošno imenovali »salski grlici«. Toda kruta smrt pretrga tudi to vez. Angeli umre sestra. Angela se joče noč in dan; le pri Bogu najde tolažbo.

Po smrti svoje sestre se vrne v očetovsko hišo k svojim bratom. Da bi se še bolj vadila v zatajevanju, vstopi v tretji red sv.

Frančiška. Pri vsej strogosti pa je bila do drugih vedno prijazna in postrežljiva. Vsi so jo ljubili. Zlasti pa so se k njej zatekale device ter iskale pri njej sveta in podpore.

Odločilna za njeno življenje in ustanovitev reda, je bila prikazen, ki jo je nekdaj imela.

Angela se je sprehajala s svojimi tovarišicami. Prišle so izven mesta. Njene prijateljice so počivale na mehki travi, Angela pa se je oddaljila od njih. Tu sama v samotnem kraju vidi prikazen. V oblakih zagleda lestev. Po lestvi pa hodijo angeli in device v najlepših oblačilih, z zlatimi kronami na glavi. Krasno petje se glasi ob sviranju rajskomile godbe. Iz trume stopi k Angeli devica s poveljem: »Bog hoče, da ustanoviš družbo devic, ki bodo podobne tem, ki jih vidiš na lestvi«.

Vsled te prikazni začne še bolj ko prej, predvsem pa posebno še mlade deklice zbirati in jih podučevati v veri Kristusovi. Bog blagoslovi njeno delo. Ljudstvo pa jo ljubi in spoštuje.

A božja volja je bila, da je zapustila Desenzano in šla v Brešijo, prijazno mesto, ki leži ob malem griču na severnem Laškem. Bila je prijazna, ponižna, postrežljiva, potrpežljiva ter si je s tem tudi tu pridobila srca vseh, ki so imeli srečo, jo spoznati. Z modrimi sveti, s prijaznimi opomini je mnogim veliko koristila.

Hotela je videti kraje, kjer je naš Zveličar bil rojen, živel, trpel in umrl. Iz Benetk se je po ladji prepeljala v Palestino. Tukaj jo je zadela huda nesreča, — Bog ji je poslal težko poskušnjo. Angela je popolnoma oslepeła. Slepo so jo vodili po krajih rojstva, življenja in trpljenja Kristusovega. Ob povratku so slučajno prišli do otoka Kandije. V cerkvi na tem otoku, kjer so posebno častili križanega Zveličarja, je Bog uslišal njeno prošnjo, da je zopet spregledala.

Kasneje je romala tudi v Rim. Sloves o njenih čednostih se je razširil tudi v večnem mestu. Množice so prihajale, da so videle svetnico in se ji priporočile v molitev. Tudi sv. očetu papežu Klementu VII. se je smela

pokloniti in je prejela blagoslov za tako važno podjetje. Namestnik Kristusov je spoznal njeno modrost, prepričal se o njeni svetosti ter verjel njenemu pripovedovanju o prikazni, ki jo je imela. Rad bi jo bil obdržal v Rimu, a volja božja je hotela, da se je Angela povrnila v Brešijo.

Tukaj postavi temelj uršulinskemu redu. Dne 25. novembra l. 1535. (v istem letu, ko je Ignacij Lojolski ustanovil društvo Jezusovo) stori po sv. obhajilu z dvanajsterimi devicami obljubo, da se hočejo popolnoma posvetiti Gospodovi službi. Še tisti dan se jim pridruži še drugih 15 devic z enakimi obljubami. Angela postavi vso družbo v varstvo device-mučenice sv. Uršule, katero je posebno častila, in družbo tudi imenuje po tej svetnici.

Poučevale so mladino, pripravljale zlasti na vredno prejetje zakramentov, zapuščene tolažile, prosti čas pa porabile v molitev. V začetku so živele posamezno; kasneje pa so se združile in bivale v skupnem samostanu. Smele pa so zahajati med svet, da so tu izvrševale svoje misijonsko delo. V teku časa pa so se ločile od sveta, dobile so klavzuro in so se zavezale s slovesnimi obljubami živeti Bogu v čast in v blagor domovini.

To delovanje je bilo v veliko korist sv. Cerkvi, ker je bila ravno tedaj v ljudstvu podkopana verna udanost do sv. Cerkve, širil se je razpor v verskih naukih ter kalil mir med ljudstvom in ugašala ljubezen do Boga. Starši večkrat niso vedeli, v kateri veri bi dali podučiti svoje otroke: v stari (katoliški) ali novi (luteranski),

Z ozirom na te razmere je Angela postavila pravila svojemu redu: živele naj bi pri domačih, z zgledom in podučevanjem naj bi vplivale nanje, varovale jih verske brezbriznosti in odpada od krivoverstva, po hišah naj bi iskale nestečnih in jih tolažile, revnim pomagale, stregle bolnikom, posebno pa še žensko mladino podučevale in vzgajale. Angela je torej prav za prav priporočala le evangeljske svete. Čez nekoliko časa pa so device same spoznale, da je

bolje za dobro stvar, ako se s slovesnimi obljubami zavežejo izpolnovati tri evangelijske svete: uboštvo, devištvo, pokorščino. Posebna četrta obljuba pa je bila podučevati žensko mladino. Enoglasno so Angelo izvolili za prednico. Tedaj jih je bilo že 70.

Dobra tri leta po ustanovitvi reda sklene Angela svoje sveto življenje, obdana od svojih duhovnih hčera z vzdihom: »V tvoje roke, Gospod, izročim svojo dušo.« Umrla je 27. januarja 1540 v torek ob 3. uri popoldne v 67. letu svoje starosti.

Celo mesto je bilo v žalosti — vse je žalovalo za umrlim angelom. Pogreb njen je bil slovesna procesija. Telo sv. Angele so položili v cerkvi sv. Afre, h kateri cerkvi je tudi pripadala hiša, kjer je Angela zadnja leta živela in umrla.

Štiri leta po smrti ustanovnice — leta 1554 — je društvo uršulinsko potrdil papež Pavel III. Papež Pavel V. je pa leta 1612 družbo povzdignil v pravi cerkveni red ter trem slovesnim obljubam pridejal še četrto: podučevati žensko mladino.

Papež Pij VII. pa je leta 1807 dne 31. maja Angelo proglasil za svetnico in določil 31. maj za praznovanje njenega godu.

Uršulinski red se je hitro širil v vse dele sveta. Sedaj šteje red okrog 330 samostanov z 8000 nunami, ki imajo svoje slovesne obljube. Niso pa še vštete novinke.

V Avstriji jih je 21, na Ogrskem 7, na Hrvaškem pa eden uršulinski samostan. V Avstriji so uršulinski samostani v sledečih krajih: Ljubljana, Škofja Loka, Mekine, Gorica, Celovec, Gradec, Brno, Olomuc, Prestavek, Praga, Kutna gora, Arnau, Scalitz, Grulich (na Češkem), Linc, Dunaj, Inomost, Bruneck, Solnograd, Krakov, Tarnov (v Galiciji). Dalje se samostani razdele takole: Nemčija jih ima 30, Francoska (pred letom 1906) 135, Belgija 46, Holandija 21, An-

gleško 8, Švica 3, Špansko 2, Portugalska 3, Laško 17, Grško 2, Severna Amerika 24, Južna Amerika 5, Azija (otok Java) 3, Afrika (Alžir) 1, Avstralija 1.

Lepa je naloga, ki si jo je postavil uršulinski red; lepi tudi uspehi, ki si jih je pridobil v dolgi dobi več kot 350 let. Koliko dekletom in po njih celim hišam pa je ohranil vero, ohranil nedolžnost, angeljsko čednost — sveto čistost; koliko solz siromakov posušil, to je znano le Bogu.

Sv. Alojzij.

Radostnega srca torej lahko praznuje uršulinski red stoletni jubilej, ko je bila njegova ustanoviteljica sv. Angela proglašena za svetnico.

Z njim pa se radujejo na stotisoče nekdanjih gojenk in učenk, ki so se vzgajale in podučevale v šolah tega reda.

Z njimi se raduje tudi krščanska družba, ki jo je dobila v bivših gojenkah in učenkah dobre krščanske matere in skrbne gospodinje.

Kdo je kriv?

Živel je bogat mož, ki je imel vsega dosti, le vere mu je manjkalo. In ker je sam sovražil vero, zato jo je skušal izruvat tudi iz src svojih podložnikov, svojih delavcev.

Kar se zgodi nekega dne, da so prijeli enega njegovih delavcev, ki se je spravil nad gospodarjevo blagajno. Ko zagleda pred sabo gospodar vklenjenega delavca, pravi: »Kako je vendar prav, da policija zapira take ljudi, ki človeški družbi čast kradejo.« — Teda se obrne proti njemu tat in mu reče: »Gospod, vam se prav nič ne poda, da mi danes pridigujete.« — »Pa imam pravico,« zagrmí bogatin. »Le počakajte, vas bomo že še spravili v luknjo.« — »Zaprlj me boste res,« govori potrti delavec, »a pravzaprav bi morali zapreti vas; vi ste krivi, da sem tat.« — »Pomilovanja vredni norec!« — »Norec nisem; da sem pa pomilovanja vreden, ste krivi vi. Bil sem pošten mož, dokler sem bil veren; zadovoljen sem bil s tem, kar sem si prislužil z žuljavimi rokami. Vi ste mi pa izruvali iz srca vero in za vero je šla zadovoljnost. V nedeljo sem šel med ljudi vaše vrste, in tam so mi povedali, da ni Boga ali da se vsaj Bog za nas ne briga, da je s smrtjo vse končano.« — »Kaj ima pa

to s tatvino opraviti?« — »Le poslušajte: Če ni Boga, če ni večnosti, če je s smrtjo vsega konec, tedaj se moramo tu veseliti; če pa hočemo tu uživati veselje, tedaj ne moremo biti zadovoljni s črnim kruhom in krompirjem. Tako je, vidite! Jaz hočem veselja in zabave, kot vi. Ali naj mar samo jaz trdo delam, vi pa ne? Jaz hočem počitka, hočem dobro jesti, dobro piti; nočem pa za druge delati, nočem se za druge potiti.«

Ali je morda delavec napačno govoril? Čisto prav!

Tudi danes se še dobe ljudje, in prav mnogo jih je, ki govore, da ni Boga, ni pekla, ni nebes, ki kradejo ubogemu ljudstvu vero iz srca; če se pa ubogo, nevedno ljudstvo poprime njih naukov in jih v dejanju izvršuje, pa mečejo polena na uboge žrtve svoje vzgoje. Trde kakor omenjeni bogatin, da takj ljudje kradejo čast človeški družbi, tega pa ne pomislijo, da so sami največji tatovi in da so dejanj, ki jih je izvršilo zapeljano ljudstvo, krivi v prvi vrsti sami. Ljudstvo zapeljujejo in izročajo sodnikom, a ne pomislijo, da bodo enkrat vendar le sojeni pred njim, ki ve celo to, kar je vsemu svetu prikrito.

Daniel O'Connell, osvoboditelj Irske — častilec Marijin.

Naš namen ni, da bi opisovali, koliko je ta slavni mož deloval v prid svoje ljubljene Irske domovine, posebno v boju zoper tlačitelje Angleže, pač pa hočemo pokazati na oni vir, iz katerega je ta veliki domoljub zajemal svojo moč in navdušenje. Kdo je bolj zvesto izpolnjeval božje in cerkvene zapovedi? Kdo ga je prekosil v pobožnosti in ljubezni do molitve? Sredi svojih obilnih skrbi v razsežnem političnem delovanju, ko je

svoje ljudstvo neprestano branil proti mogočnemu nasilnemu narodu, ni nikdar opustil vsakdanje svete maše ter je šel vsak teden enkrat, včasih tudi večkrat k sv. obhajilu. Kdo je imel tako globoko spoštovanje do svetega božjega imena, kakor on? Gorje mu, kdor se je drznil imenovati ga vpričo njega brez spoštovanja! Ta veliki mož pa je bil tudi zvest služabnik Marije Device, ter jo je rad imenoval »mater irskega naroda«. —

Krasno je govoril leta 1843 na praznik Marijinega vnebovzvetja zjutraj o slavi Marijini zunaj pod milim nebom več kakor stotisoč rojakom, ki so navdušeni poslušali njegove besede, zdelo se jim je, da govori cerkveni učenik. Popoldne je molil zbrani narod po njegovem naročilu sveti rožni venec.

Po onem slavnem govoru, s katerim je tako rekoč odprl katoličanom duri državne zbornice, ko so najslavnejši govorniki to vprašanje razpravljali, v trenutku, od katerega je bila odvisna prostost ali še nadaljna sužnost Irske, je molil O'Connell med nekim oknom svetj rožni venec v čast njej, ki more zmoto premagati.

Svoje vere se ni sramoval, še v največjo čast si je štel, da je katoličan, in to ob času, ko je bila katoliška vera zasramovana in preganjana. Ako ga je pot peljala na kraljevi dvor, je navadno vzel seboj katoliškega duhovnika. Ako se je udeležil kake slavnostne pojedine, katere so se udeležili katoličani in protestanti, je imel navadno tudi katoliškega duhovnika seboj, ki je pred jedjo opravil svojo molitev. Navado je imel, da je vsak dan premišljeval o verskih resnicah ter zapisoval, kar mu je posebno ugajalo. Molil je pogostoma v svojem domačem jeziku dejanje vere, upanja in kesanja. Bil je tudi častilec sv. Rešnjega Telesa, ki ga je tudi branil z čudovito lepo razpravo proti sramočej nju krivovercev.

Nekega dne se ga je lotil krivoverec ter ga je zval »papista«. »Ničvrednež,« mu je

zabrusil v obraz, »ti misliš, da me s tem razžališ, a se motiš. Da, jaz sem papist, kajti ime papist pove, da moja vera sega po nepretrgani vrsti papežev tja do Kristusa samega, med tem ko tvoja ne sega dalje, kakor do Lutra, Kalvina ali Henrika VIII. Povem pa tudi, da sem raje odvisen od papeža, kakor od kralja, raje od tijare, kakor od kro-ne, raje od duhovske sutane (obleke), kakor od spodnje suknje. Pojdi, molči in sramuj se, ker nimaš prave vere, nimaš pa tudi nobene pameti!«

Ako se je kdo drznil obreginiti se v prič njega ob katoliško vero, ni dohro naletel; premagal je vsakega in ugnal v kozji rog s svojo čudovito zgovornostjo. Zato ga je do-bri irski narod ljubil in ga oboževal ter ime-noval »naš mož«; zrl je vanj z zaupanjem kot mogočnega, nepremagljivega branitelja svoje politične prostosti, pa tudi svoje vere. In kako lepo je umrl ta pravičnik! Po štiri-desetletni borbi za Boga in domovino je gledal smrti pogumno v obraz — brez strahu. Z otroško pobožnostjo je sprejel svete zakramente za umirajoče in zgovorne ustnice, ki so z nepremagljivo silo pretresale svet, so umolknil, ko so v slovo šepetale: Spomni se, o premila Devica! Poslednji besedi sta bili: Jezus in Marija! V Rim je želel vedno priti, a mu ni bilo dano. Svojo poslednjo voljo (testament) je zapisal kratko, a pomenljivo: »Svojo dušo izročim Bogu, svoje telo Irski, svoje srce — Rimu.«

Teotim.

Odpuščajmo svojim dolžnikom!

V nekem kraju na Gorenjskem sta živeli skupaj v eni vasi dve omoženi sestri. Nekoč sta stavili skupaj v loterijo. Zadeli sta terno. Ko sta pa denar vzdignili, prišlo je njima navskriž. Vsaka je hotela imeti več. Nastalo je sovraštvo, ki je postajalo čimdalje večje. Nedolgo potem tista sestra, ki je vzela večjo svoto denarja, nevarno zbolila, bila je na smrtni postelji. Še o pravem času pokliče k sebi drugo sestro, hoteč, da bi se poravnali, spri-

jaznili in si odpustili. Toda druga sestra ni hotela tega storiti, rekla je trdosrčno: Ne grem. Zmenili se bova že tam (v večnosti). Dan pozneje prva sestra umrje. Komaj je druga izvedela, da je sestra umrla, zbolela je tudi ta — in drugi dan je bila mrtva.

Zmenili sta se tam, kakor je rekla . . . Odpuščajmo svojim dolžnikom in sovražnikom na tem svetu! Jezus s križa nam daje zgled: Oče odpusti jim!

Ana Rant, vzor priproste služabnice.

Delaj, trudi se na moč, —
Bo ti v grobu lahka noč.

Ant. M. Slomšek.

Ker so nam zamrle mične in jako pri-
ljubljene »Drobtinice«, je želeti, da bi zana-
prej vzela »Bogoljub« v svoje predale vsaj
kratke življenjepise vzornih domačinov in
domačink, katerih vrline zaslužijo otete biti
pozabljivosti. Usojam si ponuditi in podati
v sledečem kratek spis o vrlinah sicer po-
polnoma priproste osebe, katere življenje
pa vendar kliče njenim vrstnicam v spomin
svetopisemske besede: »Pojdi in stori tudi
ti tako!«

V dan 6. aprila t. l., popoldne ob 5. uri,
je bila k večnemu počitku pospremljena v
Železnikih sicer priprosta dekla Ana Rant,
vendar pa tako častno, kakor se enako godi
le pri imovitih in uglednih prebivalcih naše-
ga kraja. Častno cerkveno spremstvo, slo-
vesno zvonjenje, veliko število pogrebcev,
vmes prve in najodličnejše gospodinje na-
šega kraja skazale so pokojnici zadnjo čast.

Rajna Anica Rant rodila se je v dan 12.
rožnika 1819 v Martinjem vrhu v župniji Sv.
Lenarta nad Železniki. Že kot otrok kazala
in razodevala je zelo krepostne lastnosti. V
zgodnji mladosti hodila je k verskemu pod-
uku v rojstno faro k Sv. Lenartu, kjer so ta-
krat župnikovali vzorni duhovnik č. g. Gre-
gorij Rotar, katerega vrlin in gorečnosti se
je spominjala pokojnica prav rada in pogosto
z največjim spoštovanjem. Posebno vneti
in skrbni so bili imenovani gospod baje
med drugim zlasti zato, da so bili župljani
podučeni dobro in temeljito v krščanskem
nauku. (Mimogrede naj pripletem kot drob-
tinčico, da so se rajni č. g. Gregorij Rotar
rodili v Moravčah leta 1784, v mašnika po-
svečeni leta 1808, škofijski šematizem leta
1823 jih navede kot župnika pri Sv. Lenartu,
kjer so tudi umrli v dan 24. aprila 1832 na
veliko žalost faranov, stari šele 52 let.) Ker
je bila Anica zelo nadarjena, jej je ostal ver-

ski nauk njenega skrbnega gospoda učenika
prav do zadnjih let tako vkoreninjen, da se
je bilo res kar čuditi. Še zadnja leta so se
pri izpraševanju za velikonočne sv. zakra-
mente čč. gg. izprašalci večkrat kar čudili
izvrstnim odgovorom.

Da se ozremo nazaj v njena otroška le-
ta, povemo, da se že kot pastarica ni marala
tovaršiti s svojimi vrstnicami, še manj pa z
vrstniki. Najraje je pasla svojo živinico sa-
ma, prepevala na paši svete pesmi, ki se jih
je priučila v cerkvi in mnogokrat je pravila,
kako je to zlasti ovčicam nekako ugajalo, in
kako so se najraje pasle blizu nje. Zato se jej
pa tudi ni pripetilo nikoli, kakor le rado dru-
gim, ki so jo hodili vpraševati: »Anica, ali
kaj veš, kje je moja živina?«

Ko je nekoliko odrasla, prišla je Anica v
službo k svoji starejši sestri Mariji Rozman
k Bonceljnu na Jesenovcu nad Železniki.
Tu je delala zopet kot jako marljiva in ne-
utrudna dekla. Okoli leta 1840 je Kranjska
hranilnica v Ljubljani razdeljevala nagrade
najboljšim kmetijskim poslom, namreč hra-
nilnične knjižice — ne vem več dobro, ali po
5 ali po 10 gl. tedanje veljave. Tudi Anici
Rant so bili tedanji železniški župnik in po-
znejši zlatomašnik č. g. Blaž Kersnik eno
izmed teh nagrad naklonili. Cenili so jo tudi
oni zelo zaradi njene poštenosti in marljivi-
vosti, še bolj pa zastran tega, ker je bila v
krščanskem nauku tako dobro podučena.

Ker so bile dobre lastnosti Aničine
sploh na najboljšem glasu, se ni bilo čuditi,
da se je marsikako oko oziralo nanjo, in bi
bila prav lahko prišla do lastnega ognjišča,
to je, lahko bi se bila dobro omožila. A to je
ni veselilo in je torej odklonila vsako, četudi
dobro ponudbo. Rekla je menda: »Če bom
zdrava, ne bo se mi manjkalo dobrega kru-
ha.« In bila je res tako. Okoli leta 1855 do
1856 zvalili so jo bili v službo v župnišče v
Hinje v dolenski Suhi Krajini k takratnemu
č. g. župniku Florijanu Muleju, ki so bili po-

prej dalj časa kaplan v Železnikih. Toda življenje na Dolenjskem jej ni ugajalo; povrnila se je okoli svečnice leta 1857 nazaj proti domu in kmalu nato stopila je v službo v znani Levičnikovi hiši v Železnikih, kjer je ostala kot dekla vse svoje daljno življenje, okroglo pol stoletja. V vsem njenem dejanju in nehanju videlo se je: molitev in delo, delo in molitev. Redno vsako jutro, bodi katerikoli letni čas, je bila ob 4. uri že na nogah. Prav rada se je koj oglasila s kako pobožno pesmijo, zato je veljala tudi pri sosedih kakor nekaka živa ura. Ob nedeljah in praznikih pa je čas vstajanja pomaknila za celo uro nazaj: ti dnevi so jo našli ob 3. uri že izven postelje. Hitela je z opravili tako, da ko je bilo treba iti ob 6. uri k zjutranjemu cerkvenemu opravilu, so bili opravljeni že živina in vsi domači posli. Skuhan je bil takrat redno tudi že zajutrek. Ako so le dovolila hišna opravila, udeležila se je tudi druge dopoldanske, enako tudi popoldanske službe božje. Ker je imela za petje dober glas in dober posluš ter veliko veselje, zraven pa bila goreča častivka presv. Rešnjega Telesa, na dolga leta ni nikoli zgrešila pozvanja za sv. obhajilo. Hipoma je odložila vsa dela, hitela k cerkvi ter v družbi že znanih prijateljic in znank pospremila, prepevaje »Sveto, sveto, sveto« do hiše, kamor se je neslo presv. Rešnje Telo.

Cerkveni zapovedi, kakor se je učila v otročjih letih: »Zdrži se o petkih in sobotah mesnih jedi«, je ostala zvesta do konca svojega življenja. Ne bil bi je pripravil o sobotah na noben način, da bi bila zavžila kaj mesnega, če je na ta dan padel kak zapovedan praznik. Enako tudi cel štiridesetdanski post z nedeljami vred po zgledu nekdanjih časov ni okusila nobene mesne jedi. Čuditi se je bilo temu tembolj, ker je mnogokrat pripravljala jedila za ostale domače ona sama, kako se je mogla ustavljati njihovemu zavživanju. Ako se jej je o času kake bolehnosti ponujala vsaj juha, je navadno nakratko rekla: »S tem me pa le pri miru pustite!«

Kar zadene njeno skrb za dom, to je za blagor, srečo in korist domačih, za kako

škodo pri imetju, posestvih ali pri živini, je bila pa v resnici jeklene odločnosti; lahko bi rekli: v ogenj bi bila šla za vse to. Priti s tem pri komu v kako zameri, to jej je bila deseta briga.

Tudi o gmotnem stanju rajne Anice se nam zdi potrebno kaj spregovoriti. Imela je sicer menda nekaj malega izgovorjenega po svojih stariših iz domačije; a to je bilo baje vse ostalo tam. Dekle so bile o njenem času po naših krajih zelo slabe plačane; dvajset goldinarjev letne plače se je štelo že za precej veliko, in to je dobivala tudi ona večino svojega službenega časa. Ker je bila zelo skromna, ker je imela le malo potreb in ni, kakor pravimo, »vtaknila vsega v cunje«, vendar pa se vedno oblačila primerno svojemu stanu, da se ni v tem nikoli zanemarljalo, ji je od letne plače vedno še kaj malega preostajalo. In s tem je ravnala silno varčno. Lahko se pa pri tem tudi reče: Gospod Bog je očitvidno blagoslovil delo in zaslužek njenih rok. — Poleg tega je imela še eno lepo lastnost: da je bila namreč vsa naklonjena svojim bližnjim sorodnikom. Od svojih pičlih prihrankov jih je rada gmotno podpirala. Sinu svoje nečakinje je pripomogla z izdatnimi prispevki, da je dosegel mašniški stan. — Drugemu nečaku je pripomogla k vstopu v učiteljski stan. Pozna ga naša dežela kot bivšega vzornega nadučitelja in vsi njegovi štirje otroci zastopajo častna mesta; zlasti pa še č. g. sin redovnik-mašnik frančiškan, ki je uprav zdaj doktorand na katoliškem vseučilišču v Freiburgu v Švici. Le-ta je svojo blago teto ravno zadnje dni njenega življenja še osebno obiskal in jej napravil s tem nepopisno veselje. — Rajna Anica je bila dolga leta ud Mohorjeve družbe. V teku let je prejela mnogo knjig od družbe, a je razdelila vse med svoje sorodnike; namesto sebe pa je vpisala sina svoje nečakinje kot dosmrtnega uda v imenovano družbo. — Pa tudi o drugih prilikah, n. pr. če je bil kak sklad za cerkvene potrebe ali kaj enakega, je rajna prav rada prispevala primerna darila, in s tem si skrbela za zaklade, ki jih molj ne skonča. Pa

tudi po drugi strani je skrbela za svojo prihodnost. Lanskega leta jela je bila premišljevali, kdo bo kaj poskrbel za njeno dušo po njeni smrti. Da bi se rešila teh skrbi, dala je opraviti blizu pol drug sto svetih maš v namen: za srečno zadnjo uro, za milostno sodbo božjo in za srečno večnost. Tudi to jo je skrbelo, da bi jej Gospod Bog ne poslal nazadnje predolge bolezni, in bi ne bila s tem komu v kako nadlego. Molila je v ta namen mnogokrat menda v čast sv. Krištofu. Zbolela je — bržkone vsled hude zime — prvi dan marca tega leta, a se silila še pet dni z delom, dokler jej niso moči popolnoma opešale. Pritegnila je bila zdaj nekaka nagla vodenica, vendar je nekaj časa le še upala na ozdravljenje. Ves čas je skrbela še vedno za domača dela, za dela na polju, za živino itd., ko pa je videla, da jo telesne moči zapuščajo, ni postala malosrčna, ampak z nekakim pogumom šla nasproti svojemu koncu. V zgodnje jutro 5. aprila je po kratkem smrtnem boju končala tek svojega zemeljskega življenja v 88. letu svoje starosti. O

petdesetletnici vladanja cesarja Franca Jožefa I. leta 1898 je bila tudi priprosta dekla Anica Rant odlikovana s častno svetinjo za dolgoletno zvesto službovanje. V skrbi, da bi se s to svetinjo po njeni smrti njenim telesnim ostankom ali na mrtvaškem odru ali pa pri pogrebu ne napravljale kake časti, je prosila, naj se kaj takega opusti. Ponižna je bila vedno v življenju; taka je želela ostati tudi po smrti. Zgodilo se jej je točno po njeni volji. Upamo in prosimo Gospoda Boga: naj počiva v sladkem miru!

J. L—k.

Dostavek uredništva: Marijine hčere priprostega stanu, kakršne ste večinoma, tu imate krasen zgled, kakšne imate biti! Preberite ga dvakrat, trikrat! Da bi bilo takih poslov kaj! Temeljito znanje krščanskega nauka, vztrajnost v eni službi, vestnost in zvestoba do gospodarja, preprostost v obleki in varčnost, veselje do molitve in sv. petja — to so lastnosti, katere vam odsevajo s tega vzora — v posnemanje. Nam pa pošljite še kaj podobnih zgledov!

Svetemu Jožefu. *)

Častiti svetj Jožef,
izvoljenih prvak,
ponižni rokodelec,
očakov si očaj!

Vdano in pokorno
si slušal božji klic,
postal si čistj ženin
Kraljice vseh devic.

Ti najbolj si Mariji
v čednostih enak,
pravičnost in zvestoba
sta tvoje slave znak.

Z Najvišjega odlokom
si bil odlikovan,
za krušnega očeta
Zveličarju izbran.

Kraljevo čast presega
brezmejna tvoja čast,
nad Jezusom imel si
očetovsko oblast.

Zdaj z Jezusom kraljuješ
kot sovladar njegov,
ti zvezda sladkih upov
vseh zemeljskih rodov.

Mogočni naš zaščitnik
si vedno bil in boš,
ti vseh devic Kraljice
deviški drug in mož.

Zatorej te častimo
zaupno k tebi zroč,
prihiti v vsaki sili
nam revnim na pomoč!

Br. Gervazij.

*) Ta pesem je primerna za uglasbenje.

Župna cerkev sv. Ane v Javoru nad Ljubljano.

Dajte malo al' obilo, —
Nebo stotero bo vrnilo!

Najmanjša in najrevnejša župna cerkev na Kranjskem je bila do sedaj brez dvoma cerkev sv. Ane na Javoru pod Ljubljano. Stara je že 116 let, ter je bila prvotno podružnica šentpeterske župnije v Ljubljani.

Želja po večji župnijski cerkvi je bila upravičena, zakaj sedanja cerkev je zadostovala le za 75 ljudi.

Cerkev stoji na skrajno omejenem prostoru, ki je bil pridobljen s tem, da se je napravila zaseka v hrib; ker so tla silno vlažna, zato je vse zidovje in vsa notranja cerkvena oprava

božjo pomoč smo leta 1905 začeli z zidanjem nove župnijske cerkve na prijaznem hribčku poleg novega (1892) župnišča. Leta 1906 se je stavba dovršila, hvala Bogu, brez vsake ne-zgode, a tekoče leto nas čaka skrb za notranjo opravo. Oltarji, prižnica, spovednica, križev pot, svetilnice, klopi, krstni kamen itd., vse bo moralo biti novo, ker iz stare cerkve se ne bo moglo drugega prenesti, kakor trije zvonovi. Na orglje še misliti ne smemo.

Koliko popravila in stroškov bo tudi treba, ko se bo moral zvonik podreti, cerkvica prirediti za pokopališčno kapelico, zakristija za mrtvašnico. Obilo bode stalo, toda manjka nam

prepojena z vlago, vsled česar je vse strohnjeno in uničeno, edino le trije zvonovi še kljubujejo zobu časa. Pričujoča slika nam kaže cerkev: 1. staro, 2. v delu, 3. novo.

Poleg tega je potres iz leta 1895. zadal cerkvici, zlasti zvoniku tako občutne rane, da jih ni mogoče zaceliti brez velikih stroškov.

Čast božja je od nas zahtevala in sila nas je prignala, da smo leta 1901 začeli resno pripravljati stavbeni material. Vsled neumorne pridnosti domačih žepljanov in zaupajoč na

denarja in zopet denarja, a dela se ne strašimo.

Mnogo so nam že pripomogli razni blagi dobrotniki sosednjih kakor tudi iz daljnih župnij, mnogo tudi ameriški izseljenci. Tem potom se zahvaljujemo vsem dobrotnikom:

Vsegamogočni Bog naj na priprošnje sv. Ane vsak dar vsakemu stotero povrne!

Župljani bomo poleg svojega truda še plačevali pri davkih 30% doklado skozi 15 let, ki znaša vsako leto komaj 229 gld, jasen dokaz, kako revna je cela župnija. Da rodna zemlja ne

daje potrebnega živeža priča tudi to, da je komaj 21 hiš v celi župniji, ki še niso nobenega poslale v Ameriko, a še to število se bo kmalu skrčilo popolnoma, če bo šlo tako naprej.

Na podlagi teh razmer se podpisani z zapanjem obračamo do Vas, blagi dobrotniki in častilci sv. Ane, blagovolite še kaj darovati za notranjo opravo nove župne cerkve sv. Ane, matere preblažene Device Marije, ki naj kot za-

vetnica družinskega življenja Vam vsem obilno povrne s svojo mogočno priprošnjo pri Bogu.

Cerkveno predstojništvo sv. Ane v Javoru pod

Ljubljano, meseca sušca 1907.

Jernej Klincec,

župnik.

Anton Smrekar,

cerkv. ključar,

Janez Janežič,

cerkv. ključar.

Spomini vojaškega duhovnika.

(Piše Frančišek Premru.)

Kotorsko.

Iz Derventa je bil odposlan oddelek 150 domačih voz, večinoma iz Slavonije, pod varstvom 90 mož, katere sta vodila dva poročnika. Ob petih zjutraj krenil je na pot. Temu oddelku sem bil tudi jaz kot samski potnik prideljen. Kakor je bila noč hladna, je podnevi solnce neznosno pripekalo. Ožgalo mi je lice tako, da se je na nosu naredila krasta, ki me je občutljivo bolela.

Ob treh popoldne smo prišli v Kotorsko, kjer smo dobili navadno vojaško kosilo v mali trdnjavi, ki jo je stotnija (kompanija) sama napravila iz zemlje in rušine. Ta mala posadka je imela nalog sovražno četo, ki je štela 600 mož in je taborila pol ure daleč, zadržati, da se ni zedinila z ustaši pri Doboju, ki so generalu Szapariju delali dosti preglavice.

Po kosilu smo se podali v dolinico, ki nam je bila odkazana za nočišče, seveda pod milim nebom.

Moštvo je odložilo orožje v piramide in posedlo ali pleglo, da se malo odpočije, saj že dve noči ni spalo. Tudi jaz poravnam svoje ude po zemlji, naslonim glavo na komolec in zrem v daljavo. Ne vem na kaj sem mislil, ali na prošlost, ali sem ugibal, kaj mi prinese bodočnost. Častnika sta postavljala vsak svoj šator, ki sta ga seboj imela, da si pripravita čim boljše ležišče. Ali ga bosta trebala?

Nisem dolgo, rekel bi, sanjal, zakaj opazil sem jezdeca v divjem diru bližati se nam po cesti. Bila je bosanska žena, ki je prihitela, da posreduje v imenu ustašev in se porazgovori s stotnikom. Kakor je navada in kakor opreznost zahteva, zavežejo ji oči in jo peljejo pred stotnika. Pogovor je bil kratek. Ona je v imenu

ustašev zahtevala, da naj jih v miru pusté, potem bodo tudi oni mirni. Stotnik ji pa odrešito reče: »Ako ne prinesete do jutri osme ure vsega orožja semkaj, bo vsak, ki ga dobim v oblast, ustreljen«. S tem odgovorom je dirjala nazaj in za četrt ure se je videlo gibanje v sovražnem taboru.

Tudi v naši trdnjavi je živahno postalo. Boben ropoče «tam, tam, tam, tam,» in v diru so hiteli vojaki sovražniku naproti. Do spopada pa ni prišlo. Po dolžnosti in predpisu je starejši poročnik hitel k zapovedniku v trdnjavo, da si izprosi potrebnih povelj. Povelje se je glasilo, da naš oddelek ostane na že odkazanem mestu z orožjem v roki stoje ali sede, spati ne sme nikdo. Torej po napornem potovanju — tretja noč brez spanja!

Meni ta zapoved sicer ni veljala, vendar sem ostal s častnikoma pri ognju, kuhajoč kavo in čaj. Govorili smo malo, in to o našem položaju, kaj in kako bi se moglo zgoditi, komu od nas je za slučaj napada, katerega se nam je bilo bati, usodepolno zrno namenjeno. Omolkujemo, saj je imel sleherni svoje misli, svoje želje, slutnje in nade. Ta molk je sempatam prekinil globok vzdih iz čutečih prsi. Ali tudi od strani sem, kjer je moštvo stalo ali pa sedelo, se je čul marsikateri vzdihljaj, saj so bili sami rezervisti, večinoma oženjeni, ki so morali zapustiti dom, ženo in drobne otročiče. Misel v tih noči, v nevarnem položaju, kaj bo ž njimi, če se ne vrnem, iztrga ljubečemu srcu težak, presunljiv vzdih. Prišla je polnoč; vse na okolu tiho, mirno in vendar koliko budnih oči, koliko solznih. Kdo jih more šteti? V blišču ognja opazil sem, da ima starejši poročnik rošno oko. — Bil je srečno zaročen, — to pove vse.

Doboj — Maglaj — Sarajevo.

Noč v Kotorskem je bila trudapolna, ker se ni smelo spati. Koliko zatajevanje, spanec tretjo noč krotiti! Mogoče, da nas je nevarnost vzrujala, da smo spanec premagali, v prvi vrsti vendar mislim, da je zavest vojaške dolžnosti največ na nas vplivala.

Ob 5. zjutraj odrinemo proti Doboju. Nevarna pot, ker je bilo okoli mnogo ustaških čet, saj smo njihove straže s prostim očesom videli. Sredi pota zadoni zapoved »stoj«, ob enem pridruži v divjem tiru stražmešter (vahtmajster), ki je imel zapoved, ravnanja prinesti od zadaj spremljajočemu oddelku. Zdaj pa utegne kaj priti, sem rekel glasno in pripravim za vsak slučaj revolver. To videč, skoči moj voznik raz voza in hoče v bližnjo koruzno polje. »Stoj,« zakričim nad njim, »drugače ustrelim«. Potem ga z lepo potolažim, naj se ne boji, jaz sem duhoven nama se ne bo nič zgodilo. In res ni bilo nič. Po mojem mnenju so ustaši nakanili napad, misleč, da toliko voz vozi hrano in druge potrebne stvari; ko so pa videli, da so vozovi prazni — bili so namreč namenjeni za odpremo ranjencev in bolnikov v naše vojaške bolnišnice — so si mislili: ne spleča se.

Okolu 11. dopoldne smo dospeli v Doboj. Doboj! Kraj hudih bojov proti silnemu sovražniku, kraj napojen s človeško krvjo. Marsikak avstrijski vojak je tu izdihnil svojo junaško dušo in v tuji zemlji našel grob, zdaj znabit pozabljen. Pozabljen? Res, da se ne vé za vsakega, na katerem tistem mestu mati zemlja njegove ostanke krije. Ali v Doboju stoji spomenik v slavo in spomin padlim junakom avstrijske vojske postavljen, predstavljajoč najvišji red za hrabrost, namreč red Marije Terezije kot hvaležno priznanje njihovega junaštva.

Odslej do Buzovače sem bil, rekel bi, božjemu varstvu in pa samemu sebi izročen, češ, pomagaj si sam, pomagal ti bo Bog. Dobil sem od postajnega poveljništva listek, s številko voza, ki me ima dalje odpremiti; tudi se mi je pokazalo mesto, kjer so vozniki pripravljene stali. Pridši tje, zakličem številko in takoj se je gospodar voza oglasil. Ko sem mu ukazal vpreči, in mene vidi samega, me začudeno vpraša: Kaj sama da potujeva? To ne gre, zakaj včeraj je bil eden voznikov ustreljen. Jaz mu na kratko rečem: Jaz moram dalje in vi me morate voziti in če se dalje obotavljate, glejte! — pokažem mu strašilo, revolver — kar je takoj pomagalo. Brez nepravilne prispeva v Maglaj, v ono mesto, ki je

verolomno in zavrtno napadlo in do malega uničilo oddelek naših huzarjev. Tu sem prenočil v neki kolibi z razbitimi okni brez vrat na tistem kupu slame, na katerem je prespaval prejšnjo noč ujeti turški paša (general). Vesel sem bil, da sem bil pod streho, kajti začelo je dobro deževati.

Proti jutru se je zvedrilo in okolu devetih je zasijalo toplo solnce. Ta dan se mi ni mudilo naprej, ker sem imel samo 4 ure vožnje, da dohitim vojaško bolnico, h kateri sem bil pridružen in ki je na potu v Sarajevo, imela nočiti zunaj mesta Žepča, seveda na prostem. Porabil sem prosti čas, da obiščem grobove 3. avgusta padlih huzarjev na mestu, kjer so izdihili svojo junaško dušo in kjer so bili tudi pokopani. Med malimi križi je stal večji z napisom: »nadporočnik grof Chorinsky«. Izmolil sem nekaj očenašov in se vrnil v naš tabor, kjer sem nekaj malega zaužil in potem odpotoval dalje. Okolu petih, 28. avgusta sem dohitel oddelek, ki se je ravno pripravljal, da skrbi za večerjo. Nočili smo na mohamedanskem pokopališču. Našel sem si primerno ležišče ne ozirajoč se na sveži grob v bližini. Ali komaj sem se ulegel, udari mi v nos kaj neprijeten mrtvaški duh; pobral sem svoja kopita in poiskal drugo vzglavje, kar najdalj omenjenega groba. Odkod ta neprijeten duh? — Mohamedanci namreč ne polagajo svojih mrličev v grob v krstah kakor mi, temveč jih posade, potem naredo povprek iz desk ali kolcev, rekel bi nekako streho nad mrličem in potem šele zasujejo s prstjo. Na ta način je le polovica jame zasuta, druga polovica, v kateri mrtvec sedi, pa ne. Na omenjenem grobu so nekateri kolci ven štrleli in tam je vhaljal neprijeten duh, ki me je dalje pognal, nočišča iskat.

Ker ni bilo mogoče na potu prevzeti vojaške kapele in službenih stvari od mojega predhodnika, sem sam dalje potoval, 29. avgusta prenočil v Vranduku, v tamkajšnji džamiji *) na sveži, zeleni praproti, kar mi je doneslo glavobol. 30. avgusta sem prenočil v Buzovači, kaj dobro na vojaški slamnjači. 31. avgusta pa sem prispel okolu treh popoldne v Sarajevo, mesto svojega daljnega delovanja.

1. september je bil kaj krasen dan. Opravil sem svojo pobožnost in maševal v mali katoliški cerkvi. Po maši me je pozval glasoviti, ugledni, velezaslužni fra Grgo Martič, ki je bil celo od sultana, turškega cesarja, odlikovan, na čaj. Ta vredni sin sv. Frančiška, obenem pesnik na

*) Mohamedanska cerkev,

glasu je lansko leto v visoki starosti umrl v Kreševu.

Ker je bila vojaška bolnica št. 36, kateri sem bil pridelen še na potu, sem imel časa mesto si ogledati. Vspel sem se na trdnjavo, ki gospoduje nad celim mestom, odkoder je najlepši razgled. Mesto je imelo takrat čisto orientalski značaj in mora se reči, da sme na svojo lego pčnosno biti. Toda moja naloga ni, da bi mesto поблиže opisal, samo toliko omenim, da je takrat štelo 99 džamij, da pohvalim pobožnost moha-

medanov, kakor svoje dni sv. apostol Pavel, pobožnost atenskih meščanov. Žal, tam in tu zmeta, ki zapira vrata nebeška! Naj bi tudi tem zaslepljenim bratom skoraj zasvetila luč sv. vere!

Po posredovanju čč. oo. frančiškanov sem dobil prilično lepo sobo s kuhinjo in malo sobico za postrežnika v neki katoliški hiši. Za svojo osebo sem bil preskrbljen, zdaj pa je začelo delo in skrb za trpečega bližnjega.

(Dalje sledi.)

Cerkveni razgled.

Po svetu.

Jubilej v Marijinem Celju. Sloveča božja pot Marija Celje na Štajerskem je znana ne le Nemcem, ampak tudi Slovencem. V 12. stoletju je bil ta kraj daleč naokolu ves zaraščen, pust in neobdelan. Leta 1157. je opat Oto iz benediktinskega samostana Št. Lamberta poslal v to samotno sotesko enega patra, ki je prinesel seboj čudodelno podobo Matere božje. Do takrat zapuščena samota je kmalu zaslovela vsled čudežnih dogodov in mnogovrstnih dobrot, ki so jih verniki prejemale na priprošnjo Marijino. Letos je preteklo že 750 let, odkar obstoji ondi Marijino svetišče, zato se bodo vršile počenši s 17. majem celo leto raznovrstne cerkvene slovesnosti. Nanznanjenih je že čez 300 romanj iz vseh krajev širne Avstrije. Dunajski krščanski možje, ki se hodijo vsako leto semkaj klanjat nebeški Zaščitnici, bodo imeli skupno romanje pod vodstvom znanega patra Abela, dne 13. julija. Svečanost za domače okoličane v spomin na dohod prvega benediktinskega patra bo 16. julija, naslednji dan bo evharistični kongres. 15. avgusta bo svečanost za Štajerce sploh, osobito za Gračane.

Bodi omenjeno, da je sedanja cerkev v Marijinem Celju največja na Štajerskem in da dohaja tje vsako leto okrog sto tisoč romarjev. To svetišče so s svojo radodarnostjo skozi vsa stoletja bogatili tudi zlasti udje naše cesarske hiše.

Darila za sv. očeta. Ruska vlada je dovolila, da se smejo nabirati po Rusiji darovi za papeža o priliki petdesetletnega jubileja.

Belgijski katoliški časnikarji so bili koncem aprila sprejeti od sv. očeta Pija X. v posebnem zaslišanju. Med njimi so bili zastopniki peterih velikih katoliških dnevnikov. Papežu so poklonili znaten dar 135.000 frankov.

Cesarjev dar. Povodom 40-letnice kronanja se bo podal naš cesar v Budimpešto ter bo v spomin na to daroval krasne orglje za Matijevo cerkev.

Slovesnosti na čast Devicj Orleanski so se vršile v francoskem mestu Orleansu kljub temu, da so framasoni hoteli preprečiti cerkveni značaj vsakoletnega slavlja. Vršila se je veličastna procesija, pri kateri so se nosile cerkvene svete podobe, križ in drugi verski znaki.

Iz Benetk. Pozornost je vzbudilo dejstvo, da so se slovesnega vhoda novega kardinala-patriarha Cavallari v Benetke, udeležile vse kraljeve in mestne oblasti z vsem sijajem. Pred dobrimi štirimi leti je bil kardinal še navaden duhovnik, papež Pij X. so pa spoznali v njem izredne zmožnosti in vrline ter so se potrudili, da je skromni duhovnik v tako kratkem času dosegel eno najvišjih cerkvenih časti.

Skrb ameriških škofov. Škofje v Ameriki nameravajo sklicati sestanek, da se bodo posvetovali, kako bi se uredilo darovanje »Petrovega novčiča«, da bi se dosegla svota, ki jo je sve-

temu očetu pošiljala Francija vsako leto, pa je sedaj vsled preganjanja katoličanov in vsled lastnih ondotnih cerkvenih potreb, — ni mogoče več skupaj spraviti.

Sedemstoletnico rojstva sv. Elizabete bodo praznovali katoličani na Ogrskem to poletje. V ta namen se je osnoval širši odbor, ki ima skrbeti, da se bodo slovesnosti kolikormoč sijajno izvršile. Pokroviteljstvo za vse svečanosti, kakor tudi za veliko zavetišče, ki se ima ustanoviti v spomin na sv. Elizabeto, — je prevzel kralj sam. S tem slavljem bo združena tudi 900-letnica onega dne, ko je zagledal luč sveta prvi ogrski svetnik: sin velikega kralja sv. Štefana, sv. Emerik, ki je umrl v cvetu mladeniških let, okrašen s krstno nedolžnostjo, odičen s čudovito svetostjo.

Botrinsko darilo sv. očeta Pija X. Kakor smo že poročali, je španska kraljeva rodbina naprosila papeža za krstnega botra španskemu princu. Sv. oče so prošnjo uslišali ter presenetili kraljeve starše z nenavadnim botrinskim darilom. Niso poslali zlatini ali draguljev, ampak umetno košarico, in v njej vse raznovrstno perilo ter vsa oblačilca, ki jih potrebuje otročiček v najzgodnejši dobi svoji. Seveda je vse to perilo napravljeno iz dragocenih čipk, iz fine svile ter bogato vezeno z raznimi kraljevimi znaki. Priprosto, a umetno darilo je vzbudilo mnogo zanimanja in veselja. — Španski princ je bil krščen 13. maja.

Verni pomorščaki. Mnogo so pisali časopisi o lepem vedenju avstrijskih pomorščakov, ki so nedavno obiskali tudi sveto deželo. Admiral, častniki in drugo moštvo avstrijskega ladjevja, ki se je mudilo v Jeruzalemu, — vsi so se izkazali kot pošteni katoličani, prejemši sv. zakramente ter izpolnivši velikonočno dolžnost. Dali so ondotnim kristjanom najlepši zgled.

Jubilejno romanje v Lurd. Dne 3. junija dopoldne odide iz Dunaja poseben vlak v Lurd. Priglasiti se je možno, dokler je kaj prostora, pri odboru, Dunaj IV./2, Trappelgasse 5.

Roparji v cerkvi. V newyorškem predmestju so se spravili oboroženi uzmoviči, — nedavno tega, — opolnoči v cerkev Brezmadežne, da bi oplenili dragocenosti velikega oltarja. Duhovniki v bližnjem župnišču so bili opozorjeni, ko so se cerkvena vrata odprla, z električnim zvoncem; šli so nemudoma v cerkev, kjer so zasačili tatinsko druhal pri božjeropnem delu. Tatovi so začeli takoj streljati na duhovnike, ki so se tudi branili z enakim orožjem. Oddanih je

bilo 20 strelcov, ne da bi bil kdo ranjen. Slednjič so bili tatovi vendar-le premagani ter so pobegnili, popustivši plen v cerkvi.

Po domovini.

Jubilej stolne cerkve v Ljubljani. Na Vnebohod je minilo dve sto let, odkar je bila posvečena ljubljanska stolnica, ki po svojih umetninah, zlasti slikarijah, še vedno prvači med cerkvami ljubljanske škofije, osobito še sedaj, ko je bila z obilnimi stroški za slovesnost dvestoletnice prenovljena. Na predvečer so meščani-farani lepo razsvetlili glavni mestni trg, ki je bil ves v zastavah; tudi cerkev je bila za to svečanost sijajno okrašena z zelenjem ter lepo razsvetljena z električnimi žarnicami. Ljudstvo se je kar trlo pri vseh cerkvenih opravilih o priliki tega izrednega jubileja. Nekaj posebnega je bila godba s pozavnami v cerkvenem stolpu na večer razsvetljava; spominjala je meščane na cerkvene običaje davnih časov. Kot slavnostni govornik je bil povabljen priljubljeni P. Volbert iz dr. J. Po en govor sta imela premilostni gospod knezoškof dr. Anton Bonaventura Jeglič, in kanonik dr. Andrej Karlin.

Čast našemu ljudstvu! Zadnje državnozbornske volitve na Kranjskem in v obmejnih krajih so pokazale, da se naši možje in volivci zavedajo, kolike važnosti je, da pridejo na Dunaj verni poslanci, ki imajo čuteče srce za potrebe našega naroda in znajo ceniti najdragocenejšo svetinjo — sv. vero. Ponosni smo, da je izvoljenih na Kranjskem deset poslancev, ki pripadajo »Slovenski Ljudski Stranki.«

Smrtna kosa. Umrl je 27. aprila v ljubljanskem Leonišču č. g. Jernej Bernard, kapelan v Trebnjem. Zopet mlada, delavna moč manj v vrstah kranjske duhovščine. Zglednega pokojnika priporočamo v molitev!

Imenovanje. Mornarični kurat 1. razreda, č. g. Ivan Kuralt, je imenovan mornariškim župnikom.

Osebné izpremembe v ljubljanski škofiji. Kanonično so bili nameščeni dne 30. aprila čč. gg.: Frančišek Pešec na župnijo Krka, Tomaž Zabukovec na župnijo Rob, Janez Molj na župnijo Sostro. — Premeščen je č. g. kapelan Jožef Podlipnik s Krke kot župni upravitelj na Sela pri Šumbergu. Nameščen je č. g. Matej Sušelj kot kapelan na Blokah. — Vojaški superior v Inomostu, mnsgr. Ivan Klobovs, škofjeloški domačin, je odlikovan z viteškim križcem Franc Jožefovega reda.

Premeščena sta gg. kapelana Karel Gnidovec iz Št. Vida pri Zatičini v Trebnje; Alojzij Kurent iz Semiča v Št. Vid pri Zatičini.

Odlikovanje. Č. g. župnik jeseniški J. Zabukovec je dobil kot priznanje za vzorno in trudapolno duhovno-pastirsko delovanje naslov duhovni svetnik. Bog daj vrlemu g. župniku čvrstejšega zdravja pri težkem in napornem delu v tako veliki župniji!

Moška in mladeniška Marijina kongregacija v Križankah, Ljubljana. Svojo že napovedano letošnjo božjo pot v Zatičino na Dolenjskem priredi družba dne 16. junija. Tudi vsi katoliško misleči možje in mladeniči ljubljanski se toplo vabijo, da se pridružijo. Oglase sprejema do 10. junija g. Rakovec v upravništvu »Bogoljuba«, Kopitarjeve ulice 2 in družbeni vodja v Križankah, Valvazorjev trg št. 1, vhod skozi železna vrata levo od cerkve. Odhajali bomo z jutranjim vlakom z dolenskega kolodvora. Po prihodu v Zatičino je skupno sv. obhajilo za vse, ki se ga hočejo udeležiti in brez težave ostanejo tešči. Nato si vsak po lastni volji poskrbi zajutrek. Sledi skupna dopoldanska služba božja. Nato je skupni obed, kojega cena se izve pri oglasitvi. Popoldan je skupno počestčenje sv. Rešnjega Telesa, nato popoldanska služba božja. Ostali čas do večernega vlaka se porabi v prosto razvedrilo s sprehodi v okolico. Za družbo se vrši božja pot ob vsakem vremenu. Družabniki! Prihodnjega družbenega slovesnega shoda 26. maja se je udeležiti z družbenimi znaki, enako tudi romanja. V kolikor mogoče častnem številu tedaj 16. junija k Žalostni Materi Božji v Zatičino! Pa tudi katoliški možje in mladeniči ljubljanski, pokažite, da vas ni strah pokazati se na moški božji poti.

Iz Grabrovca pri Metliki. Vsako leto o »žegnanju« ozaljšamo našo cerkev s krasnimi šopki in venci. Za letos smo prejeli v ta namen iz Amerike 10 kron od dekleta Neže Gornik, bivše članice Marijine družbe, ki nas je lansko leto zapustila in se podala čez morje. Srčna ji hvala za to! Naša želja je, naj ji dobrotljivi Bog podeli svoj blagoslov in njen angel varuh naj jo varje, da ne zaide s prave poti. Grabrovska dekleta.

Otlca. Tudi pri nas imamo Marijino družbo za dekleta. Ustanovljena je bila lansko leto. Sprejetih je bilo 65. deklet. Izmed teh sta se dve omožili, ena je umrla, dve sta izključeni, ker jih je bolj veselilo plesišče, kakor pa Marijina dru-

žba. Apostolstvo se dobro širi med družabnicami, ali še veliko bolj bi se lahko. Zatorej sestre, dolžnost naša je: naprej apostolsko delovati, drugič skrbeti, da se družbi čast ne jemlje. Le srčno v vsem dobrem naprej! Deklet za na novo sprejeti, je zopet lepo število, katere težko pričakujejo, da bodo slovesno obljubile Mariji vedno zvestobo.

Od Sv. Lenarta nad Škofjo Loko. Sv. misijon smo obhajali pri nas od 28. aprila do 5. maja. Vodila sta ga čč. gg. Kitak in Šporn. Ljudje so kljub skrajno slabemu vremenu še dosti pridno prihajali poslušat govore. Zlasti lepa je bila sklepna procesija, katere se je udeležilo prav mnogo ljudi, precej tudi iz sosednjih župnij.

S Krke. Dolgo je bilo pri nas izpraznjeno mesto našega stalnega dušnega pastirja. Glas o vrlinah novoimenovanega župnika, gospoda Franciška Pešca, bivšega župnika na Robu, je od vseh strani dohajal k nam in vsi smo že kaj nestrpnost čakali njegovega prihoda. Saj smo vedno ljubili in spoštovali svoje duhovnike, tembolj pa smo se veselili gospoda, ki so ga nam hvalili od povsod in zavidali nas zanj. Nekaj mož je sicer skušalo preprečiti njegov prihod, a mi smo ob sprejemu dne 2. maja pokazali, da bolj spoštujemo možje, ki se dajo pregovoriti, če vidijo, da so napak ravnali, kakor take, ki ne odnehajo od trm in hočejo odločevati v stvareh, ki se v jih prav nič ne spoznajo. Mlaji in zastave, ozaljšani napisi, nagovori ob sprejemu, podoknica Marijine družbe, vse je kazalo, kako veseli sprejememo dobrega gospoda in kako hvaležni smo škofu, da so nam poslali za župnika tako vrlega moža. Tako vesel je bil sprejem kljub temu, da smo še le dan poprej zvedeli za čas prihoda. Bog ohrani novemu gospodu vedno naklonjenost vseh župljanov!

Iz Dobropolj. (Češčenje presv. Srca Jezusovega vsak prvi petek v mesecu.) Na praznik presv. Srca Jezusovega bo minulo eno leto, odkar smo pričeli pri nas obhajati vsak prvi petek v mesecu. Ta pobožnost se je razširila prav lepo med domačim ljudstvom. Prav številno se udeležimo molitve pred okinčanim kipom presv. Srca Jezusovega. Po sv. maši, ki jo darujejo preč. g. župnik za vse častivce in častivke presv. Srca jih pristopi tudi vedno lepo število k sv. obhajilu. Naša fara je obširna in razsežna. Mnogi imajo dolgo in težavno pot zlasti po zimj in ob slabem vremenu, toda ne strašijo se teh ovir. Želimo prav iskreno, da se naše število še bolj pomnoži in da bi se te prelepe pobožnosti tudi mo-

ški udeležili. Upajmo, da nam presv. Srce dodeli tudi to veselje dočakati. Iz vsega tega se vidi, da je ljudstvo vneto za to prelepo pobožnost, ki naj bi se tudi po več drugih župnijah vpeljala.

Vabite torej goreče svoje znance in prijatelje k tej pobožnosti in vнемajte jih, da se je udeleže še v obilnejšem številu. Pokažimo, da smo vstrajni častivci in častivke presv. Srca. Iz dna srca zakličem: Le naprej in z veselim srcem prihitimo vsak prvi petek v mesecu k božjemu neskončno usmiljenemu Srcu!

Častivka presv. Srca.

Slovinci na Dunaju. Prišla je težko pričakovana spomlad! Tudi mi dunajski Slovenci čutimo, da prihaja zelena spomlad, ali spomlad imamo tudi mi v srcu, mi se tudi probujamo, vstajamo.

Sicer je nekoliko predrzna misel, ali zaupa-joč na blage dobrotnike v domovini, začeli smo zbirati za naš »Dom«, ki bi bil za naš Slovence velikega pomena. Vsak mesec namreč moramo iskati kak lokal za sestanke in dobi se težko in zelo drago. Čehi nam bodo dali za mesec maj svoj dom, stalo bode 60 kron, ali smo veseli, da bode prostor. Sicer imamo svojo knjižnico, ali ta soba je premajhna, to imamo za vsako nedeljo, da prebiramo časnike in da se snidemo! Sedaj se vedno vrše zanimiva predavanja, za kar smo zelo hvaležni našim gospodom »Daničarjem«. Da »Straža« zelo napreduje, to se vidi tudi v tem, da so člani sami začeli nastopati s predavanji. V nedeljo, 21. aprila, nam je predavala gđc. Frančiška Bizjak o ženskem vprašanju zelo premišljeno; želimo, da bi začeli tudi drugi člani nastopati, da bodo prepričani naši gospodje »Daničarji«, da njihova predavanja padajo na rodovitna tla. Vsem požrtvovalnim in neutrudljivim v »Straži« delujočim kličem: Bog vam povrni!

Stražanka.

Zdole pri Brežicah. V nedeljo, dne 14. t. m. nas je obiskala vrla Marijina družba, možje in mladeniči, iz Zagreba. Naši družbeniki so jih že na kolodvoru pričakovali in jih naudušeno pozdravili. Iz cerkve smo jim šli s procesijo nasproti in jih kolikor mogoče lepo sprejeli. Tudi cerkev smo lepo okinčali z venci, slavoloki in napisi. Nato je bila sv. maša, popoldan ob 3. uri pa so imeli njihov voditelj krasno pridigo vsem Marijinim otrokom. Potem so bile še slovesne večernice in vrlji Hrvati so nam zapeli še lepo pesem v slovo. Res lepo je bilo videti imenitne gospode, ki se pa niso sramovali Marijine svetinje na svojih hrabrih prsih.

V Vipavi je pretečeni mesec umrla občestovana zasebnica Jožefa Smuc, večletna prednica tretjega reda, v 78. letu svoje starosti. Pokojna je mnogo darovala za cerkve in v razne dobre namene. Bil je lep pogreb, katerega so se udeležili vsi tretjeredniki in Marijina družba z zastavo.

S Homca. Dolgo, od 7. dne rožnika leta 1903 do 13. dne aprila t. l. se ni prikazala bela žena sredi naše dekliške Marijine družbe. Pa še sedaj si je izbrala svojo prvo žrtev v ljubljanski bolnici, ne na domu, 21-letne cvetke Frančiške Borec iz Šmarce. Vsled hudega trganja po udih je morala letos sredi meseca sušca v bolnico, a zadnjo soboto je nenadno izkrvavela iz nosa in ust, prejemši še isti dan spet Najsvetejšega. Bila je vzorna Marijina družbenica, zares »modra devica«, vneta cerkvena pevka, pridna delavka v mlekarni in knjižničarka izobraževalnega društva v Šmarci. K pogrebu je moglo iti le nekaj tovarišic, poklonile so ji v imenu družbe lep venec, a vsaka ji po družbenih pravilih nakloni po tri dele sv. rožnega venca. Izreden slučaj je nanesel, da je bila v ponedeljek po mrtvaškem poprejšilu na Homcu poroka druge Marijine hčere, Ivane Brojan iz Šmarce z Janezom Tomelj iz Mengša, katera je z rajno nekaj časa skupaj pela. Rajnica se je še v boleznih vesela nadejala, da pride kmalu domu. Vsak pravi: Škoda jo je. Toda Bogu se je videlo, da je dozorela za nebesa, kakor upamo trdno.

Zahvala in potrdilo. Hvaležno smo sprejeli po vrlem »Bogoljubu« nabrane in doposlane milodare 25 kron 78 vinarjev za napravo velepotrebne nove cerkve v Ivanski, v jugoslovanski Bosni. Bog stotero poplačaj vsem blagodušnim darovateljem in božja Mati jim obilno pomagaj! Prosimo lepo, spomnite se še naš ubožcev in prepotrebni naprav naše nove cerkve! Hvaležnih src molitve, prošnje in češčenja se dvigajo tukaj za vas k presv. Srcu Jezusovemu in njegovim deviški Materi Mariji. — Rimo-katoliški župnijski urad Ivanska, dne 28. aprila 1907. Fr. Frano Valentič, župnik. Anton Kern, cerkveni odbornik. Alfons M. Anton, cerkv. nadobornik.

Mesec junij v kapeli sv. Jožefa pri oo. jezuitih v Ljubljani. Vsak dan razun nedelj in praznikov bodo med sv. mašo pred izpostavljenim sv. Rešnjim Telesom ob 6. molile gojenke iz Lichtenthurnove sirotišnice »male dnevnice v čast presv. Srcu Jezusovemu« za vse žive in mrtve dobrotnike. — 7., 8. in 9. junija je tridnevna za vpeljanje apostolstva: zvečer ob 6. pridiga, litanije in blagoslov.

Iskrice za Marijine otroke.

Prava ponižnost. Odkrita priprostost, ne pa hlinjena sladkobesednost je znamenje plemenitega značaja in pa podlaga dobre verske vzgoje.

Dobro znamenje. Dva znaka izpričujeta pravega duha v Marijinih družbah in pravo ljubezen do Marije: Veselje do tabernakelna in hrepenen'je, rešiti nesrečne, v grehu zakopane duše; kajti dve reči sta na zemlji, ki presegata vse vstvarjeno: sv. hostija in neumrjoča duša.

Na Marijinem vrtu cvete poleg bele lillije tudi pasijonka. Čisto srce Marijinega otroka je pripravljeno vedno tudi za trpljenje in bridkosti.

Mir in ljubezen v Marijini družbi. Ako bi imela Marijina družba za vodnika kakega svetega apostola in angele v predstojništvu, — pa ni zastopnosti in edinosti med člani, — tedaj ni pričakovati nikakega napredka v duhovnem življenju, — pa tudi ne v njenem apostolskem delovanju. —

Zakaj nekatere družbe nimajo uspeha? Ne zadostuje samo neka dobra volja, ki pripelje tega ali onega v Marijino družbo, — ampak potrebna je tudi neka živahnost, gibčnost in navdušenost. Treba je najprej, da vsi udje kongregacijo umevajo, da so poučeni o njeni nalogi, o njenem namenu in pomenu. Kjer se vzbudi pravo zanimanje za družbo, tam bo vladala tudi živahna delavnost in navdušenost.

Zaobljubljene table v srcu. Blaženi Lenard Porto-Mavriški je tako živo ohranil vedno in povsod spomin na Marijo v svoji notranjščini, da so bile na ta način vse njegove besede, vsa čustva, vse misli in dejanja nekako posvečena. Z ozirom nato je mogel sveti mož, ko je imel nekoč misijonske pridige, o sebi na prižnici trditi: »Če pomislim, koliko in kako izrednih milosti sem od Marije prejel, zdi se mi, da sem kakor majhna cerkvica, kjer so vse stene pokrite s spominskimi ploščami in kjer se ne bere drugega, kakor podpis »v zahvalo za dobljeno milost.«

Red. Povsod v stvarstvu vlada red; brez reda bi ne obstala nobena stvar, še manj človeška družba. Kjer je red, mora biti tudi podrejenost. — Sonce je eno, okrog njega kroži v natančnem redu nebroj planetov; žerjavi lete proti jugu v redu, eden jadra naprej; v urejeni vojski je eden poveljnik, vsi drugi so mu podložni; v družini je en gospodar, drugi so od njega odvisni. — Marijina družba je tudi družina,

je armada, v kateri mora vladati strogi red. Eden vodi, eden vlada, nekaj jih je, ki so mu za pomoč, drugi so podrejeni v ljubezni, — vsi pa enaki po časti, vsi naj bodo tudi enaki pred Bogom, pred Marijo!

Vzorna Marijina družba. V X. okraju na Dunaju je mladeniška kongregacija, ki šteje 200 članov. Ta družba je res vzorno in lepo urejena, ker se njen duhovni voditelj popolnoma žrtvuje njenemu blagru. Nemško glasilo za Marijine družbe je natančno načrtalo delovanje te družbe. Tukaj hočemo posneti le pogloblitve točke.

Vsako nedeljo ima družba svojo cerkveno pobožnost, — nato se zberejo člani v dvorani, kjer imajo eno ali dve uri oddiha in zabave. Vrsti se godba s petjem, nastopajo govorniki, vrše se predstave, — vse brez alkohola.

Da se ohrani v družbi red in točnost, čvrstost in živahnost, zato skrbi posebno nadzorstvo, ki mlačne sobrate opozarja in posvarja. Zaspancev in samo imenskih društvenikov ne trpe v svoji sredi. Nikogar tudi ne sprejmo, ako se ni izkazal sposobnega v enem letu poskušnje.

Družba je razdeljena v posamezne oddelke (sekcije), ki ima vsak svoje delovanje in poslovanje.

Odsek za agitacijo ima nalogo privabljati novih, vnetih udov.

Odsek za godbo in gledališke predstave skrbi za pošteno zabavo in veselje v družbi, kajti po delu in naporu je treba tudi razvedrila.

Družba ima svoj telovadni krožek.

Sekcija za izlete in božja pota določi in oskrbi za vsako leto trikrat skupne izlete v okolico.

Vednostni ali znanstveni oddelek poučuje druge tovariše v vseh potrebnih vedah.

Važna je zlasti sekcija za razširjanje dobrih časopisov in knjig, kar je dandanes povsod izrednega pomena.

V družbi je poskrbljeno tudi za pouk v govorniških vajah.

Knjižnica nudi družabnikom dosti zanimivega in koristnega berila.

Slednjič se priporoča članom štedljivost s tem, da se skupni prihranki nalagajo skupno v poštno hranilnico.

Če omenimo, da ima omenjena dunajska družba tudi nekako posredovalnico za službe, tedaj se cenjeni bralci lahko prepričajo, koliko dobrega doseže vsaka Marijina družba, če je lepo in pravilno urejena in če se vzorno vodi.

Velikodušnost. Med srečne dediče v Severni Ameriki spada tudi gdč. Mis Margani Palmer, hči generala William Palmer-ja. Toda blaga gdč. se je odločila, da se hoče odpovedati milijonom ter streči revežem v eni izmed londonskih sirotišnic,

Drobtine.

Voda iz Jordana. Od križarskih voisk sem je že v navadi, da izvažajo iz sv. dežele na zahod vodo in prst. Na Italijanskem se dobe pokopališča, kjer se nahaja prst iz Palestine, da morejo mrtvece pokopavati »v sv. deželi«. Še bolj se pa vporablja jordanska voda kot krstna voda v zahodnih deželah. Kaj dostikrat se pripeti, da se rabi pri krstih knežjih otrok v Evropi voda iz Jordana v spomin na krst Jezusov. Tudi na dvoru nemškega cesarja se je vpeljal ta običaj. V Ameriki se je ustanovila celo posebna družba, ki prevaža po morju palestinsko vodo.

Počasi do spoznanja. Moder mož je tole pripovedoval: Ko so bili moji fantje stari do 20 let, so vedeli več od mene; s 25. letom so znali toliko kot jaz; ko so dosegli 30. leto so bili voljni poslušati, kaj bom jaz rekel; ko so šteli 35 let so me povpraševali za svēt; če bodo dosegli štirideset let, — sem prepričan, — da bodo priznali, da jaz več vem.

Delavci v vinogradu Gospodovem. Predlanskim je umrlo v misijonskem delovanju 245 misijonarjev. Med njimi je bilo 164 Francozov, 25 Italijanov, 16 Belgijcev, 8 Špancev, 4 Avstrijci in nekaj zastopnikov drugih narodnosti. —

Čudno! Francozi toliko store za razširjanje svete vere, ko pošiljajo misijonarje širom sveta, ko zlagajo denar za misijonske potrebe; — v njihovi ožji domovini pa gospodarijo framasoni, se širi versko sovraštvo in brezverstvo. Pustili so, da se je razkristjanil zakon, da so se popaganile šole, — posledice čutijo.

Na tem mi ni mnogo ležeče. Pred nekaj leti se je na Holandskem pripetil sledeči slučaj:

K ministru Moddermannu je v mestu Haagu prišel mlad mož, ki je pravkar bil dovršil pravoslovne nauke na vseučilišču ter je prosil za kako državno službo. Moddermann je bil protestant, toda drugače popolnoma veren in pošten ter je posebno spoštoval katoliško vero. Minister vpraša prosivca: »Kakšne vere pa ste?« Mlade-

nič odgovori: »Vere sem sicer katoliške, a na tem mi ni dosti ležeče.«

»Kaj?« zavpije minister in skoči pokonci. »Tako malo cenite vi svojo vero in srečo, da ste rojeni in vzgojeni v katoliški veri? Za vas nimam nobene službe; kajti kdor Bogu zvesto ne služi, ta tudi svojemu kralju ne bo zvest.«

Prosilec je mislil, da se bo prikupil s svojo »moderno« izjavo, pa jo je skupil. Dasi je bil iz odlične rodbine, se vendar minister ni dal preprositi.

Cela rodbina zblaznela. V Berlinu se je v družino Sagawa zanesel »spiritizem« z raznimi drugimi vražarijami. Zblaznela je vsled tega gospodinja, znoreli so tudi štirje otroci ter napadli bolnega očeta, med tem pa so cel čas molili.

Ker se je ta škodljiva in prepovedana »moda« namreč »spiritizem«, t. j. navidezno klicanje duhov, pojavila že tudi pri nas, — naj bo omenjena nesrečna družina v svarilo in dokaz, kako pogubonosne posledice imajo dostikrat taki nevarni poizkusi.

»Zveza katoliških učiteljev« v Nemčiji šteje 21.109 članov; največ jih je v Porenju, namreč 4766.

Spominski dar. Ni še pozabljeno satansko početje podivjanega anarhista, ki je nameraval umoriti lanj špansko kraljevo dvojico s tem, da je vrgel z balkona bombo na kraljevi voz, ko sta se mladi kralj in nevesta peljala k poroki. Slučajno se je opravila prav ob uri, ko se je izvršil napad, ena sv. maša za srečo mladega kraljevega para v bavarskem narodnem svetišču, v cerkvi Matere božje v Altöttingu. Kralj in kraljica sta bila nepoškodovana. Pobožno mnenje je spravilo to čudovito rešitev v zvezo s sv. mašo. V znamenja zahvale za nadnaravno varstvo je dala kraljeva dvojica košček bombe, ki se je našel v paradnem vozu, vkovati v zlat okvir ter jo je poslala skupno s poročno svetinjo-spominščico na kraj omenjene sloveče božje poti. Ta dragocen spomin hranijo sedaj v

zakladnici v Altöttingu. Na spominskem darilu je tudi napis: Nebeški Kraljici, ljubi Materi božji v Altöttingu v znak hvaležnosti — španski kralj Alfonz XIII. in kraljica Viktorija, 31. maja 1906.

Z etiopskim redom je odlikoval poganski abesinski cesar Menelik II. sv. očeta ter zagotovil, da bo varoval versko svobodo abesinskih katoličanov. Sveti oče so bili namreč poprej poslali Meneliku po posebnem odposlancu lastno-ročno pismo, da so mu priporočali v varstvo ondotne katoličane. To je izredno razveselilo »kralja vseh kraljev« — tako se namreč nazivlje Menelik — ki je s trikratnim »Amen« odposlancu zagotovil svojo naklonjenost in spoštovanje sv. očetu. Poslal je papežu tudi pismeni odgovor, zraven pa izročil najvišje odlikovanje: red in veliki kordon »Etiopske zvezde«. Papeži doslej niso sprejemali redov; v tem slučaju pa se je dovolila izjema z ozirom na dobrohotnost Menelikovo, ki ne pozna običajev rimske kurije.

Pa pravijo, da jim je vera privatna stvar. V dekanijski cerkvi mesta Reichenberg na Češkem je 19. t. m. streljal mlad železniški delavec Wotastek na duhovnika, ko se je vračal od oltarja, potem pa še na cerkvenika. To se mu sicer ni posrečilo, ker ni zadel; vendar pa vidimo iz tega žalostnega dogodka, kako nevarne in strupene sadove rodi branje socialističnih in framaonskih knjig in časopisov.

»Zlato rožo«, ki jo papeži semintja podarjajo zaslužnim osebam katoliških vladarskih rodbin, bo letos prejela španska kraljica Viktorija Evgenija. Zadnjikrat se je ta običaj izvršil leta 1893, ko je pokojni Leon XIII. odlikoval belgijsko kraljico Henrietto.

30.000 omoženih, a ločenih žena je glasom uradnih poročil v Berlinu. Umevno je, da se večina izmed njih nahaja v največji zapuščenosti in siromaštvu, ker so jih možje brezsrčno zapustili. Nemška državna oblast pač dovoljuje, da se ločeni zopet poroče (zoper božjo postavo); brezvestni možje dobe pač še priliko, da se nanovo oženijo, da izrabljajo nove žrtve, žene z mnogimi otroki so pa nasprotno v obupnem položaju. Kaj bodo rekli na to naši zagovorniki razporeke in svobodnega zakona? Ali je nesreča teh milovanja vrednih žena tisto, kar imenujejo lahkomišelni »reformarji« blagoslov razporeke?!

Novodobni malikovalci. Tako daleč je zagalila moderna inteligenca na Francoskem, da prireja že posebna pokopališča za živali, kjer pokopavajo svoje mucke, psičke in konje. Grade

jim celo nagrobne spomenike z neumnimi, večkrat bogokletnimi napisi. — Množe se celo oporoke, v katerih igrajo živali vlogo glavnih dedičev; na tisoče in tisoče ljudi pa nima najpotrebnejšega vsakdanjega kruha! Ni čuda! V deželi, kjer so odstranili Boga iz šol in družin, kjer je največ mladoletnih zločincev in samomorilcev, kjer se širi nenravnost v toliki meri, da peša življenjska moč in je rojenih čedalje manj ljudi, je postala moda, da obožujejo živali. — Napredek imenujejo to, in se ne zavedajo, kako lezejo v temo sramotnega malikovalstva. Probstost hočejo, a pri tem postajajo sužnji najnižjih strasti. Od Boga se hočejo odtrgati, njegovo oblast prezirajo, zraven pa obožujejo živali... Prišli so do zadnje stopinje liberalizma.

Odpustki meseca junija 1907.

1. Petek. I. v mesecu. Popolni odpustek: a) vsem vernikom, ki gredó k izpovedi in svetemu obhajilu, nekoliko premišlujejo dobrotljivost presv. Srca Jezusovega in molijo v namen svetega očeta; udje bratovščine presv. Srca Jezusovega morejo dobiti popolni odpustek proti navadnim pogojem danes, če se ga ne bodo udeležili prvo nedeljo.

2. Nedelja. I. v mesecu. Udom rožniveenske bratovščine trije popolni odpustki: 1. če v bratovski kapeli molijo v namen sv. očeta; 2. če so pri mesečni procesiji; 3. če v bratovski cerkvi nekaj časa pobožno molijo pred izpostavljenim R. T.

7. Petek. Praznik presv. Srca Jezusovega. Tretjerednikom vesoljna odveza. Popolni odpustek: a) vsem vernikom v cerkvah, kjer se obhaja praznik presv. Srca Jezusovega; udom brat. presv. Srca Jezusovega danes ali prihodnjo nedeljo; c) udom bratovščine naše ljube Gospe presv. Srca v bratovski cerkvi; e) udom molitvenega apostolstva.

13. Četrtek. I. v mesecu. Sv. Anton Pad. Tretjerednikom popolni odpustek v redovni cerkvi, kjer te ni, pa v farni cerkvi: udom brat. Sv. R. T.

19. Sreda. Zv. Mihelina. — Tretjerednikom popolni odpustek, kakor 13.

24. Ponedeljek. Sveti Janez Krstnik. Popolni odpustek: a) tretjerednikom kakor 13. t. m. b) udom brat. presv. R. Telesa kakor prvi četrtek; c) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; d) udom brat. Srca Marijinega.

29. Sobota. Sv. Peter in Pavel, apostola. Popolni odpustek: a) tretjerednikom kakor 24. t. m.; b) udom brat. presv. R. T. kakor 24. t. m.; c) udom brat. presv. Srca Jezusovega v bratovski cerkvi; izpovednik more obisk v bratovski cerkvi izpremeniti v drugo dobro delo; d) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; e) udom brat. za uboge duše v vicah, danes ali v osmini.

V molitev se priporočajo:

Javne zadeve: Sv. oče in njih zlata maša. — Avstrijski državni zbor; edinstot krščanskih poslancev. — Boj zoper framazonstvo. — Cerkev na Francoskem. — Boj zoper nenravnost in pijančevanje. — Mladina po mestih. — Boj zoper brezversko socialno demokracijo. — Naši izseljenci; družba sv. Rafaela. — Misijoni in misijonarji.

Zasebne zadeve: Naročnik „Bogoljuba“ v Bismarku na Nemškem za srečen izid v veliki potrebi. — Marijina družabnica za dobro dolgo spoved in dušni mir. —

Zahvale za uslišano molitev.

Za razne od Boga prejete milosti se zahvalujejo: M. L. v Sarajevem. — M. S. in M. P. z Dobrove. — M. Urbas od Metlike. — M. Šurca z Vrhniko. — L. T. iz Sodražice. — Župnik G. V. v Lj. se iskreno zahvaluje za ozdravljenje noge presv. Srcema Jezusa in Marije in sv. Jožefu.

Darovi:

Za najpotrebnejše misijone: Elizab. Ažman v Kropi 5 K; Dobra srca na Vrhniko po č. g. M. Sušniku 17:20 K; po naročilu P. K. 200 K.

Za Klaverjevo družbo: Neimenovana oseba 20 K.

Za varihe božjega groba: žup. Krka 13:60 K.

Za Detinstvo: Neimen. iz Smednika 10 K; Č. g. Bertold Bartel, kaplan v Kostanjevici, 8:79 K; č. g. Val. Kajdiž, župni upravitelj v Borovnici, 39 K; mil. g. prelat Rozman (III. zbirka), 3 K; č. g. A. Merkun, kaplan v Mengšu, 95:78 K; č. g. Jožef Koblar, župnik na Savi, 5:50 K; č. g. Mih. Koželj, župnik v Podbrezjah, 34:86 K; neimenovan † duhovnik 50 K; č. g. Gustav Koller, župnik v Podragi, 11:48 K; č. g. Fr. Oswald, katehet v Idriji, (III. zbirka), 8:39 K; neimenovan dobrotnik 1719:23 K; č. g. Fr. Onušič, kaplan v Idriji, 100 K.

Za odkup poganskih otrok: Pridna dekleta iz Vodice 6 K.

Za novo Marijino svetišče (Ivanska v Bosni): Neimenovana iz Žaline 6 K.

Za cerkev presv. Srca Jezusovega v Sočrgi darovali so sledeči p. n. g. iz Kranjske:

Jos. Potokar stolni vikar 10 K; Franc Zazimnik 2:50 K; Upravništvo „Slovenca“ 3 K; Jos. Potokar 8 K; Rihar Marija 16:50 K; J. Hoenigmann 2 K; Cebašek Jakob 1 K; gospa Marija Šibovec 5 K.

Iz Štajerske: Volčič Miro kaplan (zbirka slivniških župljanov pri Mariboru) 140 K; Santil Matija 15:80 K; Montenari Ana 13:2 K; Zdolšek J. 10 K; Kolar Ant. 10 K; Teran Janez 2 K; Šolsko vodstvo Slivnica p. Mariboru 8 K; Ljubša M. 2 K; Župni urad Loka, Turnšek Ant., Kavčič

Jak., Krušič Jak., Lendovšek M. po 10 K; Zorko M 8 K; Bohinc J. 7:50 K; Kranjc Fr. naduč. 5:40 K; Seigerschmied J. 5 K; Tombach J. 2 K; Šijanec Ant., Selinšek L., Ogorevc Martin, Pavlič J., Mandeliček Fr., Lenart Iv., Šlander Em., Plevčak Gr., Kožuh Jož., Križaj Nik., Zorec Fr., Steženšek J., Zdolnek M., Štabuc J., Volček And., Vondrašek Václav po 5 K; Župni urad sv. Urbana 4 K; Kn. šk. lav. konzistorij 6 K; Mestni župni urad sv. Jurija na Ptuj 4 K; Pivec Ana 2 K; Luskar-Mislirja 10 K; Simončič F. 4 K; Klinc Dobrepolje 10 K; Cene Ana 7 K; Stolz Martin 10 K; Lednik Ant. 5 K; Kuncce J. 2 K; Krumpestar Fr. 20 K; Dobršek Iv. 2 K; Munda J. 6 K; Šebalj Ant. 1:20 K; Svetlin Marija 10 K; Rat P. 3 K; Cepic F. 4 K; Štraki M. 5 K; Košar Jakob 4 K; Podvinski A. 5 K; Hrstel G. 4 K; Šmid M. 4 K; Čede Jož., kaplanija Trbovlje po 4 K; Meško D., Sinko Fr., Sovič Jos., Kozinc Jan., Kardinar Jož., Sparhakl J., Smrečnik Fr., Zolnir Iv., Hauptman Iv., Kr-lj J., po 3 K; Ludovik Černej 2:80 K; Učitelstvo v Lembachu 2:50 K; Pavlič M. 2:440 K; Kranjc J., Volc Kristina učiteljica, Dr. Stegenšek, Kapler Ivan, Verbajc Ant., Kragl A., Dr. Hohnjec, Vab J., Pregelj V., Močnik Fr., Ogradi Iv., Skofič Fr., Horjak J. po 2 K; Wundler P. naduč. 7 K; Šola v M. 2:16 K; Wurzer Matija 1 K. (Pride še). Bog povrni! Župni urad v Sočrgi p. Buzet v Istri 7. maj. 1907.

A. J. Budin.

Listnica uredništva:

Zastonj so naše prošnje za kratke točne dopise. Tudi sicer modri in preudarni dopisniki pošiljajo cele pole dolge dopise, v katerih so natančno popisane vse podrobnosti, ki zanimajo sicer tisti kraj, ne pa širše javnosti. Moramo povedati odkrito, da so nam taki dopisi v veliko težavo. Ko bi jih hoteli tiskati, bi bil ravno cel list poln samih dopisov. Ne bo drugače, da bo treba take dolge dopise kar odklanjati, kajti prepisavati jih, je premučno delo. — Dopisniku iz Trsta. Z veseljem priznavamo, da imate zelo veliko naročnikov, a zaradi tega vendar prosimo, ne predolgi dopisov! Pač pa lahko pogostokrat: če vam drago, v vsaki številki. — Nekaterim sotrudnikom. Vsega, kar dobimo v roke, ni mogoče koj prinesiti, ampak mora čakati svojega časa. Uredništvo mora imeti tudi nekollko zaloge. Kar je dobrega, bo že prišlo na vrsto, — ako je pisano takó, da je brez mnoge popravljanja in prepisovanja mogoče dati iz rok. Kar je pisano slabo, — čaka, da pride na vrsto, kadar bo boljšega zmanjkalo. Slabo pisane reči težko pridejo na vrsto, ker je boljšega dosti. — Zahvale brez vsakega podpis, imena in kraja se ne tiskajo. Je bilo že povedano, a še vedno prihajajo. Kdor ima kako željo, mora vendar povedati, kdo in odkod da je. — Danes je nekaj dopisov izostalo, namreč predolgi in slabo pisani. Pridejo prihodnjič. — Čem boljše in čednejše je kaka stvar pisana, tem gotovejše je, da pride gotovo in da pride kmalu na vrsto.

Mesečni koledar za junij 1907.

Dan	Godovi	Celodnev. češč. pr. R. T.		Raz. slovesnosti*
		Ljublj. škof.	lavant. škof.	
1	Sobota	Juvencij, mučenik	Ljublj. uršul.	Birmovanje in kano- nične vizitacije v ljub- ljanski škofiji: 1. in 2. Cerklje; 3. Naklo; 4. Podbrezje; 5. Ljubno (posvečenje oltarja); 6. Ovšiše; 7. Kropa; 8. in 9. Ra- dovljica; 10. Bohinj- ska Bela; 11. Bohinj- ska Bistrica; 13. Sred- nja vas (posvečenje oltarja); 14. Kopriv- nik; 15. in 16. Gorje; 17. Zasip; 18. Grad; 19. Ribno; 20. Lesce (posvečenje oltarja); 21. Leše; 22. in 23. Breznica; 24. Šmartin pri Kranju; 29. Idrija; 30. Vojsko (posve- čenje župne cerkve in oltarja).
2	Ned.	2. po bink. Erazem, škof	Škocijan p. Dob.	
3	Pond.	Klotilda, kraljica	Soteska	
4	Torek	Frančišek Kar., spoz.	Škocijan p. T.	
5	Sreda	Bonifacij, škof	Ježica	
6	Četrtek	Norbert, škof	Mirna peč	
7	Petek	<i>Srce Jezusovo</i>	Planina p. V.	
8	Sobota	Medard, škof	Grčarice	
9	Ned.	3. po bink. Primož in Fel.	Ajdovec	Sv. Anton v Sl. gor. Ljutomer Sv. Jurij na Ščavnici Sv. Peter p. Radgoni Kapela p. Radincih Sv. Križ pri Ljutomeru Mala Nedelja Verzej Marenberg Remšnik Brezno Muta Pernice Sv. Ožbalt
10	Pond.	Marjeta, kraljica	Črni vrh n. ldr.	
11	Torek	Barnaba, apost.	Lučine	
12	Sreda	Janez Fakund, spoz.	Vrhpolje p. V.	
13	Četrtek	<i>Anton, Padovanski</i>	Štanga	
14	Petek	Bazilij, škof	Št. Vid p. Zatič.	
15	Sobota	Vid in tovariši, mučenci	Št. Vid p. Ljub.	
16	Ned.	4. po bink. Frančišek Regij	Št. Vid p. Vip.	Dne 31. maja, 1. in 2. junija v uršu- linski cerkvi v Ljub- ljani praznovanje sto- letnega jubileja od- kar je bila sv. Angela proglašena svetnicam.
17	Pond.	Adolf, škof	Unter-Warmb.	
18	Torek	Feliks in Fortunat, muč.	Št. Vid p. Cerkn.	
19	Sreda	Gervazij in Protaz; Julij.	Želimlje	
20	Četrtek	Florentina, devica	Preserje	
21	Petek	<i>Alojzij</i>	Kovor	
22	Sobota	Ahacij, muč.	Škofja Loka	
23	Ned.	5. po bink., Cenon, škof	Trata	
24	Pond.	<i>Janeza Krstnika rojstvo</i>	Preska	Sopota Sv. Jernej Šmarje Sv. Jurij ob juž. žel. Ponikva
25	Torek	Viljem, opat	Zasip	
26	Sreda	Janez in Pavel, muč.	Vojsko	
27	Četrtek	Hema, vdova; Ladislav	Dragatuš	
28	Petek	† Leon II., papež	Černomelj	
29	Sob.	Peter in Pavel, apostola	Ljublj. sv. Peter	
30	Ned.	6. po bink. Spomin s. P.	Radeče na Dol.	

* V to rubriko pridejo pobožnosti, cerkvene slovesnosti, ki so važne za širšo javnost. N. pr. romarski shodi, birmovanje, posvečevanje nove cerkve itd. Tozadevne podatke uljudno prosimo poslati vsaj do 10. dne vsakega meseca. Ako se nam dopsljejo birmovanja tudi drugih škofij, pa bodo objavljena. — Ta list se lahko odreže in pribije v sobi Marijinih družb, izobraževalnih društev itd., ali celo na cerkvena vrata.

Ivan Kregar

pasar in izdelovatelj cerkvene
orodja in posode

Ljubljana, Poljanska cesta št. 15
(blizu Alojzevišča).

se priporoča v izdelovanje vsakovrstne
cerkvene posode in orodja

iz zanesljive kovine po uzorcih ali lastnem načrtu v poljubnem slogu. — Staro posodo popravi in prenovi, posrebi in pozlati; v ognju pozlatuje tudi strel vodne osti, vse po priznani najnižji ceni.

Po naročilu veleč. gosp. Andreja Čebarskega izvršil je za stolno cerkev ljubljansko krasen, bogato pozlačen in ornamentiran lesteneč v renesančnem slogu.

Vljudno se priporoča

trgovina s klobuki in čevlji

Ivan Podlesnik ml.

Ljubljana, Stari trg št. 10.

Velika zaloga. Solidno blago. Zmerne cene.

Orglje-harmonij obeh sistemov dobavlja tovarna Rudolf Pajkr & Co. v Kraljevem Gradcu

Zaloga: **Budimpešta**, X. Delej utca 11, Tisztviselőtelep. **Praga**, Ferdin. tř. 43. **Dunaj**, VII. Mariahilferstrasse 86. 1178 12-1

Lastna izdelovalnica na umetniški način izgotavlja instrumentov, ki imajo vse novosti, iznajdbe ter izboljšanja zadnjega časa Najpopol. čistota glasov. Moderna izvršitev prav po naročilu. Odplačila od 8 K naprej. Jamči se 5 let. **Pedalni orglje-harmonij** obeh sistemov in v vsaki velikosti, z natan. menzuro za cerkve, seminare in kot vadbeno orodje Nobenega skladišča, ne prekupev! Le lastna izdelovalnica! **Preč. duhovščini posebne ugodnosti.** Cenik zastoj in franko.

Zahtevajte brezplačno dopušiljatev mojega ilustr. cenika z nad 1000 slikami. Jamstvo več let. Vsako nepopolno blago se vzame nazaj za popolni znesek. Slika 1/2, nav. velikosti. 1057 12-3

Št. 365
srebrna damska remont gl 3-50

Št. 322
srebrna moška remont. 3-50

Št. 337
srebrna s sidro 15 kamnov gl 5-
dvojni plašč gl. 6-50

Št. 341 srebrna s sidro dvojni plašč 15 kamnov, posebno močna gl. 7-9-50

Anton Kiffmann

največja tovarniška zaloga ur, zlatnine in srebrnine. Izvoz v vse dežele. **Maribor L 9. — Štajersko.**

Paramente

Je mogoče kupiti po ceni in ugodno le direktno pri firmi 0-0

Josip Neškudla

protokolirana veletrgovina in tovarna v **Olomucu** (Kraljestvo Češko.)

Priporoča po zelo nizkih cenah bogato vesene paramente v vseh barvah in slogih: kazule, pluvijale, dalmatičke, vola, nebasa, bandera, zastave, preproge, pregrinjala, albe, rokete itd. pod jamstvom trdnosti; nedalje v lastnih delavnicah narejene kelihe, oltorije, monštranice, svečnike, lestencec itd. s krasno opravo strogo po cerkvenih predpisih.

Navodila zavoda.

Podpisani zavod nima nobenega zastopnika, ki bi podrdžil solidno blago za 20%, t. j. za petino prvotne cene; rudi tega se dobe predmeti potom direktnega naročila v Olomucu ceneje, kakor jih ponujajo v svojih cenikih konkurenčne češke in nemške firme.

Ilustrirani ceniki zastoj in franko.

Plačilni pogoji ugodni.

Paramenti se pošiljajo na ogled franko.